

Ázsiából jöttünk-e, vagy európai ősnép vagyunk?

Magyar Adorján: Kérdések

A válaszadó Krizsa Katalin, a Gyöknyelvészet szerzője.

Az Óvilágból csak az ókortól szinte változatlan, kitűnően olvasható héber nyelv maradt meg, mint összekötő kapocs. Ez az a nyelv, amelynek révén megismerhetjük a valóságot és megkaphatjuk a választ M. A. kérdéseire is.

1. Magyar Adorján (MA): Jankó János írja az „Etnographia” 1892. évfolyama 194. oldalán: „Itt hallottam azt a votyák mesét, hogy a votyákok ide... a Duna vidékéről költöztek, és hogy a közeli Madjar helységnév hasonló nevű ismeretes személytől ered.” MA kérdése az, hogy mi a madjar szó eredete / értelme?

Krizsa Katalin (KK): 32 éve élek Izraelben. Itt találkoztam egy, a Kaukázusból érkezett asszonnyal, akinek Madjar a családneve. Tudsz magyarul? kérdeztem. Kiderült, hogy egy szót sem. „Ez egy elég gyakori név nálunk. Miért a hungár az madjar? Nem is tudtam” – mondta.

S pont erre az első kérdésre nekem sincs biztos válaszom. A magyar Gy betűt gyakran a D-i/J hangkapcsolatból, ritkábban a G-i/J-ből lehet származtatni. Tehát az is lehetséges, hogy a MAG népe? Igen. Héberül a mag (rövid á) = elolvad, varázsló (mágus), magíja = megérkezik, ma'ágál = körkörös, magor = félelem, magír = elfolyat, ledönt (mint az áradat).

S nézzük az MD gyököt: *meder* = száraz agyag. Megyeri? Ha a délvidéken / száraz éghajlaton keletkezett a gyök, akkor az időszakos vízfolyások nyáron kiszáradó medréről lehet szó – s esetleg a folyó völgyek mederjáró népéről.

2. MA: „Ha a magyar nyelv csak hét-nyolc század előtt, azaz a honfoglalás utáni századokban keletkezett keverékn nyelv volna, hogy magyarázhatnók a következőket: kör összavunk nyelvünkben megvan a e o ö u és ü magánhangzós kiejtésű alakokban is”.

KK: Ha egy nyelvben a gyökök (mássalhangzó vázak) többféle, vagy akár minden magánhangzóval feltölthetők, akkor az a nyelv valamikor FLEKTÁLT. Akkor is, ha ma már nem hajlítgatja a magánhangzókat. A magyar nyelv az egyszótagúak kialakulásáig (s még valamennyi kétszótagút is) flektált, de később, a többszörös ragozás miatt ezt, beszüntette. Azért hagyta abba, mert a flektálás összezavarná a ragozott szavak értelmét. Az előzőleg már flektált szavak azonban fennmaradtak, s idővel többé-kevésbé eltérő értelemmel rögződtek.

A magyar már nem, de a héber azóta is flektál – viszont nagyon kevés ragot használ. Tehát az ősmagyar nyelv (amit én kárpátnyelvnek nevezek) eleinte szintén flektált, s a ragozás csak a második (részben a harmadik) szótag felragadása után vált sajátjává.

A finn is gyöknyelv. S már pusztán a szótári beosztásából látható, hogy kezdetben az is flektált. Meglepően kevés mássalhangzója van. A biztosan Afrikából származó két mássalhangzó (B és F) nincs meg benne – sőt a Európában megjelent C, G, Sz, Z sincsenek. Mindez arra utal, hogy a közös kárpátnyelv már nagyon régen flektált: nem a legutolsó, hanem egy korábbi elhidegedés idején. Hol? Minden valószínűség szerint a Kárpát-medencében. Az ősnyelv finn „szektora” azonban – egy nagyvadász populáció – ezután már északra távozott, és ott is maradt. Ezzel szemben a kárpátnyelvűek nemcsak hogy többször is lekerültek a délvidékre, hanem be is lakták a Földközi-tenger egész medencéjét. A Kaukázust is – s valószínű, hogy az Özönvíz előtti Mezopotámiát szintén. Időben kb. 12.000 évvel ezelőtt vagyunk...

3. MA: „Bögöly szavunk Ballaginál még *bögöl* és *bököl* alakban is előfordul. Hogy például bökő, ölö, látó helyett népünk ma is ejt bökü, látú-t, mindnyájan tudjuk. Fáy Elek ...azt is kimutatja, hogy az igék -ó, -ő képzős alakjainak régen -on, -ön, -in felelt meg. Például *kötő* helyett régen azt mondtuk hogy *kötön*, amiből *kötény* szavunk is képződött... *ugró* helyett *ugron*, amiből az *Ugron* családnév. Ha mármost tudjuk, hogy a mongol nyelvben *bögöne* – bögöly ... akkor a bögöne szó értelme nem más, mint *bökön*, azaz *bökő* – szúró.”

A kérdésre: „Hogyan kerül a *bögöne* a mongol nyelvbe?” gyöknyelvészeti elemzés ad választ. A többféle H, a K és K/Ch s a G rokonhangok. A rokonhangok ált.hasonló vagy azonos jelentéseket generálnak. A BK / BG gyökvázat a legtöbb eurázsiai nyelvben meg lehet találni. A BK gyök jelentése héberben-magyarban egyaránt: felhasít, alábukik. (A Gyöknyelvészet című könyvemben a 205-209. oldal.)

A héber biká = völgy, kettéhasít, széttép – bakúia = hasadt, bike = megsiratta (béke poraira), bachá = fűzfa (lehajol, „szomorú”). A BK magyar gyökszavai: bak (favágó), bak, bakó, béka (a szája hasadt), bika, bók (lehajol), boka (csukló), bök, bukó.

A BG értelme azonban, amelynek a G-je későn megjelenő hang beszédhang, már eltérő: bog / csomag – értelmű (198-201. oldal).

A héber BG gyök tulajdonképpen nem is fejlődött ki. Mindössze néhány szava van, amik egyértelműen a **magyar** bog és bogár származékai. (A bogár „álruhás”, mert petéből, majd lárvából fejlődik ki.) Eszerint a magyar nyelv a hébernél is ősbibb? Igen, s nemcsak eszerint.

A magyar BG/Gy gyökszavai: bagó, bog/bög, bogyó, bögy, bóg/búg (hangcsomagok).

4. MA: „Ballaginál találjuk: *börhe*, *bürhe* – iparosok bőrköténye... Börke, bürke szavaink bőrt, hártyát jelentenek. ... honnan kell akkor a *pergament* szót származtatnunk, amely írásra is használt hártyabőrt jelent, ...az *irha* szavunk is az *ír* igénkhez... hasonlít-e? Tudom, hogy a pergament szót a kisázsiai Pergamon város nevéből származtatják... nyelvész azonban az ilyen naív magyarázatot aligha fogja elfogadni. A *berhe*, *börke* – pergament összefüggést valószínűbbnek fogja tartani.”

KK: Az írás művelete eredetileg nem „ír” volt a magyarban, hanem „ró”. Pergamon város neve *talán* a héber pereg = szóródó (mák), vagy a paruk = felosztalt-tal lehet kapcsolatban.

A BR gyök mindkét nyelvben kifejezetten mezőgazdasági fogalmakhoz kapcsolódik. (220-9. old.) Magyar gyökszavai: bár, bír, báró (aki „bír”), ki-bír, bér, bor, bőr, búra, bürü (birka).

Ír szavunk az irhával tényleg kapcsolatban van, de nem az írás, hanem a ki-irt-ás és az irha lenyúzása révén. Ugyanis a héber or (torokhanggal) = bőr, irha – s az oreh = letépi. Az ír szavunk még korábbi ősképe a héber ari = oroszlán képzetét idézi: „körmöl” és „befest”.

5. MA: „...a régiek írásra használt másik anyaga a papirusz-nád, (*ír* igénk itt is felkísért) *hártyája* volt, amely nád nevéből a papiros szó maga is ered. Csakhogy a latinban a papiros neve *charta*, amelyben nem világosan a magyar *hártya* szó ismerhető-e fel, amely hiszen mindenféle bőrt jelent? Ballaginál találjuk még ezen párhuzamot: *hárt* – valaminek héját, kérgét lefejtí, *hántol* vagy *hársol*. Mindezen összefüggések (hártya, kártya, hárs, hársol, hántol) kétségtelenné teszik, hogy hártya szavunk nyelvünk ősi része, nem vétetett a latinból. Ha azonban a *kéreg* is nyelvünk ősi alkatrésze, honnan származik a német *Kork* – fakéreg?”

KK: A HR gyök közös értelme a két nyelvben: kiemelkedő, feltűnő. (522-531. old.)

Mindkét nyelvben kétféle H van: lágy, mint pl. a méh-ben és normál H, mint pl. a homok-ban. Héberben jelentések a lágy H-val: hegy, terhes(nő), szülő, és hóra (tánc).

A kemény H jelentések a héberben: szar, kiszáradt, lyuk, fehér szőttes.

A magyar gyökszavak: here (nemzés), hír, húr, hóra (Mohács: u.az a tánc).

Ami a HRS bővített vázat illeti: hursa = kis erdő (hárs), haris = szántás, horet = vés, farag.
Az értelmek tehát párhuzamosak, visszaigazolják MA példáit.

A KR gyökből (628-639. old.) most csak a KRT és a KRG váz értelemait soroljuk fel. A héber **koret** = fatörzs, kivág (fát), **kartisz** = jegy (kártya).

A héber **korech** = rácsavar, karuch = becsomagolt – ez felel meg a magyar KÉREG-nek. (K/Ch – G hangváltás.) S a németben is megjelennek a gyökvázak? Magától értetődik. A világ összes nyelvében megjelenhetnek.

A héber nád = hajladozik, vándorol. **Heníd** = eltávolít – hánt (T/D hangváltás).

A héber **heret** = magzatburok (szintén hártya).

Tehát az értelmek ismét, a héberrel egybevetve is párhuzamosak MA példáival. A héber 2000 évvel idősebb a latinnál. S a magyar, a gyöknyelvészet azt is kideríti, a hébernél is idősebb.

6. MA: „Visszatérvén a *kör*, vagy azzal hangtanilag azonos *győr*, *gyűrű* szavainkra, felhozzuk, hogy Vámbéry és mások, kik a magyarságot ázsiai nomád népnek tartják, megállapították, hogy a magyar *kör* szó azonos a tatár *küren*, csagatáj *körüin* – kör, mongol *küria* – gyűrű szóval. Miért nem állapították meg azt is, hogy a latin *corona*, görög *korone* – karika, gyűrű, a fönti *körün*-nel szintén azonos, hogy mindezek szintén a *kör*, *kor* szótőre vezetendők vissza? Miért nem állapították meg, hogy a németben is *Kreis* – kör, *krumm*, a görögben *gürosz* – *görbe*, hajlított, ...még a *gyűrött*, *gyűrni* szavainkkal is összehasonlíthatjuk. Miért nem állapították meg, hogy a latin *circulus* is ide tartozik? ...hogya görög *krikosz* – *karika* nem más, mint a magyar szónak... kopott alakja ... -sz végződésével megtoldva?

KK: Mivel MA igazán mindent megírt erről e kérdésről, és minden egybe is vág a héber-magyar rokonítással, csak egy dolgot ismételnék: a K / G igazi rokonhangok, amik valószínűleg a világ összes nyelvében hoztak létre rokonértelmeket. A Gy hangok vagy a D-i/j, vagy a G-i/j állítja elő (giürü).

7. Ha a magyar *kör*, *ker* szóból keletkezett a *kerít*, *körít* igéink és az ebből ...a *kerítés* és *kert*... és tudjuk, hogy *ker*, *kerek* szavunknak *kar*, *karika* is a változatai, akkor... honnan származnak a német *Garten*, olasz *giardino* – kert szavak?

KK: nagyon röviden: a közös európai kárpátnyelvből. Mert pl. a héber *kartán* = vidéki, az arám (tájnyelvi héber) *karta* = város. V.ö.: *Kerta* (magyar község a Dunántúlon).

8. MA: A finn nyelvben *kalteva* – menetelés (Szinyei) szónak megfelel a magyar *halad* és *kel* (útra kel). Honnan származnak tehát az olasz *calle* – gyalogút, ösvény, *calla* – átmenet, és a görög *kelendosz* – út, pálya? Ezen igetövek azonban a magyarban és a finnben található meg! ... a görög *kelendosz*-nak megfelel... a magyar *kalandoz*, *kolindál* és *kalézol*. ...a kéregetéssel, azaz *koldulással*, *kolindálással* függ össze. ...*kalóz* ... és a kószálás is.

KK: (609-617. oldal) A héber KL gyök jelentése a régi K-val (mert kettő van): könnyű, **könnyedén felkerekedő**. Az újabb K-val: minden, az egész. A magyarban ma már csak egyféle K van, s KL jelentése: minden és könnyedén felkerekedő.

Csak távolról tartozik ide a **halad** szó: a héber *holech* = elmegy (lágý H-val), a *holed* = túr, fúr, vakond (keményebb H-val).

KLL váz a héberben: átfogó, általános, könnyed jelentésű. Magyarban: küllő, kallódik, kullog.

KLN: a héber *kalón* = szégyen – *kalandoz*, *kolindál* (*koldul*).

KLT: *kolet*=el-, befogad, kelet (Ázsia fogad be!) és *koldus*. *Kalut*=könnyelmű: *kalézol*, *kalóz*.

9. MA: A magyar levegő, lebeg, libegés szavak mind könnyűséget kifejezőek, amelyeknek finn megfelelője *lievä* – könnyű, enyhe. ...olaszban is *lieve*, a latinban pedig *levis* – könnyű, enyhe? Ha a magyar lebeg szóból származik a lepke, akkor a latin libelle – pille, szitakötő szónak a libeghez is köze kell, hogy legyen ...a latinban is *libra*, *libratio* – libegést, lebegést jelent. Avagy a finnek és magyarok *lievä*, levegő, lebeg, lepke és libeg szavaikat mind a latinból és az olaszból vették? Honnan származik az olasz *lievito* – élesztő?

KK: A fenti szavakkal héber egyrészt a láng, lobog: a laba = láva révén van kapcsolatban, másrészt azonban az ég (tűz) és ég(bolt) révén. A héber l' előrag jelentése: -rá, -hoz, az og = körülvesz (ég). Ráborul és körülvesz a láng is, meg a levegő is. Az l'- (a magyar le- igekötő őse) afro-sémi előrag, ami az európai nyelvekben nagyon sok szóra végleg felragadt. Így keletkeztek mindenhol **a könnyed lebegéssel kapcsolatos** szavak.

Megjegyzem, hogy a lepke a lapka (két szárny) ikerszavaként is felfogható.

10. MA: Hogy van az tehát, hogy a magyar *víz* szó a német *Wasser* szóval egyezik? Hogyan van az, hogy viszont az ugor *vit*, *vete*, *ved* – víz (a sziszegő sz, vagy z hang t-vé, d-vé tudvalevőleg igen könnyen változik) a szláv *voda* – víz szóval egyezik teljesen?

Magyar Adorján szerintem itt egy dologban téved (a többiben teljesen igaza van) a hangváltozások kronológiai jelenségek, tehát csak egy irányuk van. A T a legősibb hang, utódai D, majd S/Sz, s ezek „fiatal” változata a Z/Zs.

A víz eredetileg az volt, ami dobál, ki-VET, utána arról nevezték el, hogy VISZ. A héber *hevet* = üt, lever (a he- csak előrag), *meví* = víz (a me- előrag). S természetes, hogy a szláv *voda*, a magyar *vad* és a héber *vádi* = völgy szó is értelmi rokonságban van a vet-visz-vízzel.

11. MA: „Ha a magyarság Ázsiából vetődött volna Európába: hogyan magyarázható akkor, hogy nyelvünk szavai a régi görög és latin nyelvekkel oly meglepő egyezéseket mutatnak? Például: görög *kampülosz* – görbe, hajlott.”

KK: A görög csak a közel-keleti szomszédaitól vehette, a latin ezen kívül az etruszból is, csak abból (állítólag) nem maradt fenn összefüggő írás, csak feliratok. Szóval **az Óvilágból csak az ókortól napjainkig szinte változatlan, kitűnően olvasható héber maradt, mint összekötő kapocs – a valósággal**: kam = feláll, -kel, po = itt (kampó).

12. MA: „Hogyan magyarázzuk azt, hogy a magyar *fény* szó a görög *faino*, *faienosz* és *fenomen* fényt, fényességet, fényes jelenséget, tüneményt jelentő szavakkal egyezik?”

KK: A héber pin = tű, fog, pecek. A fény sugarait az ember a FENYŐtűhöz hasonlította.

13. MA: „A görög *agro* szó, amely a latinban is megvan, jelent földet, mezőt, és vadságot, műveletlenséget, durvaságot is. A magyar ugar szintén földet, mezőt jelent, de olyat, amely műveletlenül hagyatott. Márpedig, hogy az átvevők nem mi voltunk, bizonyítja a szumir *agar*, *igara* – föld, ugar.”

KK: Az XGR váz magyar származékai: agár, Eger (vár), éger (ragasztó gyantás fa), igér, ugar, *ugor* (nép), XGRR: *agrár* (nem magyar szó), XGRS: egres, XGRL: ugrál.

Az XGR héber származékai: agár = gyűjtötte, halmozta, ogér = hörcsög, ürge, agóra = garas, krajcár, agrá = díj, igara (arám szó) = tető, egrof = ököl, agartel = tál, váza, agúr = daru (madár) és emelődaru, igeret = önborítékos levél.

Az XGR váz ősi képe az egér-ürge-höröcsög, s a közös jelentése magyarban, héberben egyaránt: GYŰJTŐ, vagy ahol, amit gyűjtenek. A jelentés további bővülésének, t.i. hogy a szó műveletlenségre utalna, nincs köze ehhez, csak a földművelőkre ráragasztott sértés.

14. MA: „...a görög *neposz* – sereg, tömeg szónak megfelel a magyar *nép*... Viszont a magyar *seregnék* nem teljesen megfelel-e a német *Schaar* – sereg szó... a törökben is *cserig*, *cseri* – sereg! Elképzelhető-e tehát, hogy mind e szavakat a magyarok éppen a görögből, latinból, németből, törökből szedték volna össze?”

KK: A héber *nafoq* = elterjedt, szétszóródott („nap-tesz”, mint a napsugarak és bármely nép), *surá* = sor, -ozat (sereg, seregély), *caruf* = összeszedett, hozzácsatolt (csorog, csurog, csarap).

15. „A *párta*, amely félhold alakú ...vesd össze: *párkány*, *part*), tudjuk: a szüzesség jelképe...

KK: A héber *paér* = ékesít, *pore* = virágzik, *priká* = lerakás (párkány), *poret* = felapróz (part), *prati* = privát, egyéni (a magyar „parti”).

16. MA: „A magyar *szerencse* szót pusztán a hasonló hangzás alapján a szláv *szrecsa* – szerencse szóból származtatják... Mindnyájan ismerjük ...hogyan „a szerencse forgandó”!

KK: A héber *szer-en* = tengely, tehát a *szeren-tesze* (Cs: TS/TSz) valóban forgandó. A „forgás” szókapcsolatokhoz: *pereg* = mák, *pargol* = ostor, *pargel* = körző, *pargit* = csirke.

17. MA: „A magyar *szól*, *szólani* igének... megfelel a török *csalgi*... a *csalogány*: éneklő, szóló, hiszen a *csalogány* ...(nem) énekel, hanem szól. Honnan származik tehát a német *Schall* – hang, a szerb *szlavuj*, orosz *szolovej* – csalogány szavak? Honnan származnak maguk a szláv *szlaviti* – dicsérni, énekelni, és *szlovo*, *szolovo* – szó szavak?”

KK: a héber *soel*=kérdés (szól), *szoen*=lármás – *calcelani*=csengő hang, *szilud*=dicsőítés.

18. MA: „A magyar hang és kong (a törökben hehezet nélkül: *ong* – hang) szavaknak sziszegő hangos párhuzamai a magyar *zeng*, *cseng*, *csöng*, és a török *csenge* – zene, dal. Honnan származik tehát a német *sing*, *sang* – énekel igető?”

KK: *Hanganá* = zenélés, *konchia* = kagyló, *cilcul* = csengés, *soen* = zajong, lármázik.

19. MA: „A magyar *föld* szó, még nincsen semmiképpen sem specializálódva, tehát összó, míg a német *Feld*, amely már mezőt, szántóföldet jelöl, csakis az előbbinek származéka, azaz későbbi keletű lehet. Honnan származik tehát a német *Feld* szó? Nyelvtörténetileg képtelenség tehát, hogy a magyar föld – Erde származott volna a *Feld*-ből. Vagy a nomád magyarok sem vizet, sem földet nem ismertek, és mindkét nevet a németektől tanulták?”

KK: *erec* = föld, ország, *pladá* = acél, bádóg (ami kemény).

20. MA: „A magyar *él*, *élet*, *élénk*, *eleven* szavaknak egyúttal vidám, jókedvű értelme is van, míg ellenben a finnben már specializálódva, külön találjuk az *elä* – él és *iloise* – élénk, vidám szavakat, amely utóbbiaknak hehezetes megfelelőik is vannak: finn *helea*, *hilpea* – vidám, jókedvű. Honnan származnak tehát a latin-olasz *hilaris*, *ilare* – élénk, vidám, jókedvű értelmű szavak, mikor hiszen a latinban az élet szava: *vita*?”

KK: A héber *ole* = nő(l), *él* = erő, Isten, *alvá* = levélzet (*eleven*, *élénk*). A latin *vita* eredetét az etruszkban kellene keresni... vagy a még régebbinek feltételezett magyarból: a (rá)*veti* magát, *vitte*, *vette* (*ette*) szavakat tartom az elvont „élet” szinonimáinak. A héber *alíz* = vidám (lásd a finn *ilose*).

21. MA: „a német *Feld* hangzásilag azonos a német *Welt* világ-gal, honnan származik a *Welt*? A magyar *világ* hangzásilag azonos a fényt jelentő *világosság*gal, s hogy ez nem véletlen, bizonyítják a szerb-horvát: *svet*, *svijet* – világ, *svetlost*, *svijetloszt* – világ, világosság (*lux*).

... némely vidéken ma is ejtik még velág, velágos-nak is ...hogy milyen ősrégi, bizonyítja, hogy a magánhangzó harmónia törvényét még nem ismeri, mint pl.: málé, béka, góbé, kópé.

A fényt jelentő világ szavainkkal egyezik a finn vällky, villku, szintén világosságot, ragyogást jelentenek. Felhozható még a szumir vul – csillag és bil, pil – tűz, ami mind azt igazolja, hogy a világosságot jelentő vil-, vagy val- nyelvünk ősi szótöve.

KK: A német Welt = világ szónak a magyar vált-ozáshoz van köze – de héber rokonság nélkül. Azért anélkül, mert az európai O/U/V triász V-jét (ez a W) a héberben csak néhány vándorszó képviseli. Ez a V azonban nem a „déli” B/V változó hang, tehát nem cserélhető fel B-re. (Ugyanezért nem rokonítottam onnan a magyar „világ” szót sem.) Vagy mégis lehetne? A héber tevel = világ: te-vált(oz). Persze a táv-ol is megfelel a világ fogalomnak...

Magyarázat: a sémi nyelvek szókezdő T-je gyakran az ősi „te” (a nem „én”, a külvilág) jelentésű előrag, ami tömegesen ragadt rá a szavakra és akkor már nem ismerjük fel benne a „külső ágens” értelmet.

Adorján nagyszerű meglátása, hogy a magánhangzó illeszkedést még korban megelőző magyar szavaink is vannak: málé, béka, góbé, kópé. A héber male = tele van, máli = töltött, beká = hasadék (a béka szája), kofi = majomszerű (kofa, kópé), gobev = összehord (guberál).

A világ és világosság a héberben nem rokonok, de a blil = zűrzavar (villog, villám).

22. MA: „Véletlen-e az, hogy a magyar *felhő* szó egyezik a német *Wolke*-vel? (f és v hangtanilag éppúgy azonos, mint h és k, s a magánhangzók változása alig játszik szerepet.)

KK: Adorjának ugyan jó a megérzése, de rokonítással mégsem értek egyet. A „felhőt” eredetileg felhő-nak érzem (fent betakaró), a Wolke-t pedig elhúzódó-nak (v.ö.: Volga).

23. MA: Véletlen-e, hogy a *virul*, *viruló* -nak megfelel a latin *virens*, olasz *virulente* szó?

KK: A héber pore = viruló, vrid = vérér.

24. MA: Véletlen-e, hogy a magyar *bogár* szónak megfelel az olasz *bacarozzo*, római tájszólásban *bagarozzo*? Az olaszban -ozzo, -azzo, -occio (olvasd: -occo, -acco, -occo) ugyanaz, mint a magyar -ocs, -acs, például a kapocs, labdacs, bogaracska szavakban.

KK: A B/VG a magyarban jól kifejlett gyök (sok származéka van), de a héber BG (VG nem is lehetne) mindössze néhány szót képez, amelyek mind a magyar bog és bogár „egy-az-egyben” leszármazottai. Mese nincs, pont a magyarból. Jelentésük: bog = csomag, beged = ruházat, boged = áruló (áruhás, mint a bogár lárvája), boger = érett, felnőtt. Tehát alaposan fel lehet tételezni, hogy az olaszba a magyarból került – s valószínűsíthető, hogy az etruszkon keresztül.

25. MA: „Véletlen-e az, hogy a magyar *kap*, meg-, elkapni, megfogni, -ragadni azonos az olasz *chiappare* (*kiappare*) – megfogni, megragadni igével? Hogy kap igénk igazi ősszavunk, eléggé bizonyítják *kapocs* és *kampó* szavaink...

Ha pedig *kapálni* igénk a *kapa* szóból képeztetett, honnan származik akkor a szerb-horvát *kopati* – *kapálni*, holott a kapa szerb-horvát neve *motika*? Az olasz *chiappare*, tájszólásos *ciappare* (olv. kiappare, csappare) – kapni, meg-, elkapni szóból éppúgy származik, mint a magyar kapa szó a magyar kapni, kapkodni, szavakból?

KK: A héber *me*-kabel (a *me*- csak előrag)=KAP, kaf = tenyér, kanál (kap), kafá = ráborította (kefe, nyeregkápa), kfulá = sokszorozás (kapál), kofeh=üt-ver (kopog), kefec=izület (kapocs). A szerbhorvát *motika* héber rokonszava: matik = megmozdít, eltávolít, mituk = elszakítás.

26. MA: „Véletlen-e az, hogy a magyar *pipacs* szó az olasz *papavero* szóval egyenlő?”

KK: A héber pe = száj (piros), pipijá = nyílás (papucs, pipacs), pi'apá = felszívódott (méreg).

27. MA: „Véletlen, hogy a magyar *folyik*, folyó egyezik a latin és német *fluere*, *fluss*-szal?”

KK: A héberben nincs F kezdőhang. A plagá = patak, pileg = kettéoszt (partot), poles = betör.

28. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar *rőt* – vörös megegyezik a német *rot* és olasz *rosso*-val?”

KK: A héber rotéah = forró, vered = rózsa, vrid = vérér (mindkettő az európai v-vel.)

29. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar *parázs* szó azonos az olasz *bragia* (olv. *bradzsa*) – parázs szóval? Vajon miért akarjuk nyelvünket mindig csak az ugor és török nyelvekkel összehasonlítani, és nem foglalkozunk például a régi itáliai nyelvekkel, holott Martha francia tudós már elég régen megállapította azt, hogy az etruszkok nyelve az összes ma élő nyelvek közül a finnhez és a magyarhoz állott a legközelebb?”

KK: A héber bros = cédrus (piros a törzse), pirkesz = pirosít, pirzel = megvasal, patkol.

30. MA: „Véletlen-e hogy a magyar *luk*, *lék*, *lik* szavak a német *Loch*, *Leck*, *Lucke* szavakkal teljesen megegyeznek? Miért van az, hogy nyelvünknek alig van régibb szava, amelynek azonos, vagy rokona meg ne volna valamely európai árja nyelvben? Ha mindezeket, még olyanokat is, mint víz és föld a „nomád magyarok” csak az Árpád honfoglalása utáni időkben vették volna át, akkor azelőtt még beszélni sem tudtak?”

KK: A héber lakuj = hiány, az arám (tájnyelvi héber) leká = nincs (lyuk, luk, lék)

31. MA: „Miért egyezik az olasz *tizzo*, *tizzone* = tüzes üszök a magyar *tűz* szóval?”

KK: A TZ magyar gyökszavai: tíz, tűz(izzó), (rá)tűz. A héber tazáz = lenyeste (a pont-vonal számrendszerről van szó, ahol a tizes már egy vonal. Tozez = szétspriccel.

32. MA: „Miért van az, hogy a magyar *ék* szónak megfelel a német *Eck*, *Ecke* – sarok?”

KK: A héber okev = akadályoz, akev = sarok, lábnyom.

33. MA: „Hogyan magyarázható, hogy a magyar *iker* szónak megfelel a görög *ikelosz* – egyforma, hasonló? A törökben is *iki* – kettő!”

KK: Az XKR gyökváz magyar szavai: akar, iker, ikra, ökör.

A héber oker = kitép, kiherél (két herét), eker = ivadék, akár = meddő.

Mivel az embernél nagy ritkaság a többes szülés, az iker általában „kettős” jelentésű.

34. MA: „Hogyan magyarázható az, hogy az olasz-latin *terra*, *terrano* – föld, sík terület, *terrazzo* – terasz szavak megfelelnek a magyar nyelv *tér*, *terület*, *terjed*, *terpeszkedik*, *tereget*, *terít* szavai a *tér* – lapos felületet jelentő szótövének? ...az ősi jellegű szavakban ezen *ter*, *tér* szótő mindig két dimenziósra vonatkozik, holott a *tár*, *táru*, *társág* szavaink három dimenzióra...! Honnan származik tehát a német *Ried* – vizenyős rét szó? Véletlen-e, hogy a vizenyő szónak a német *Wiese* – rét felel meg?”

Minden nyelvész tudja, hogy az r és l mássalhangzók úgyszólván azonosnak vehetők. (Ez nem pontosan így van, mert az L, R igeképzők közül a R jóval fiatalabb és az L-lel szemben jellemzően „rosszabb” jelentést ad a szónak – Krizsa.)

Terep, telep szavainknak megfelelnek még: *talp*, vagy *talabor*, (Ballaginál a kerék alá lejtőkön kötni szokott fatalp. Másrészt a finnben is *taulu* – tábla.

...a taliga szavunk azon régi küllőtlen kereknek neve volt, amelyek fakorongokból készültek és a régi erdélyi fatányérokhoz hasonlítottak. Ha azonban a taliga történelem előtti összetett szó, honnan származik a szintén kerek lapot jelentő német *Teller*, *tallér* és *dollár* szavak?

KK: A TR gyök legősibb értelmét ezúttal a héber őrizte meg (mert a magyarban már T-S hangváltás következett be): tor = sor, sorrend, korszak, gerlice (sorosan turbékol), füzér.

A héber ratúv = ázott, vizes, radud = lapos (a német Ried), *meví* = viszi (víz).

A héber telef / pata, tel = domb, talpiot = vár, erőd, tilul = lejtés.

Wikipedia: Tallér szócikk. A német thal = völgy, aminek elődje a héber t'alá = árok. A tallér és a későbbi dollár ezek származékai.

Kétdimenziós a TL gyök és a TR három dimenziós? Igen. Ez nemcsak a magyarban, hanem (általában) a héberben is így van: TÁL, tól, -tól, túl – TÁR, tér, túr. A nyelvektől azért ne várjunk tervezett, pontos geometriai elkülönítéseket, mert pl. a „tele” nem két, s a „(ki)terül” nem három dimenziós.

35. MA: Mondottuk, hogy a magyar fény szónak megfelel a görög *faino*, *faienosz*, *fenomen*. Nem meglepő tehát, hogy fény, fénylik a *fém* is, ugyanúgy a görögben is *fémi*.

Mellesleg megemlítem, hogy a tudomány mai állása szerint azon régi elmélet, hogy az árjak Ázsiából jöttek volna, már megdőlt, s az árjaság keletkezésének helye Észak-Európa.”

KK: Az indoeurópai népek eredetét én is Észak-Közép-Európának tartom. Akik a Földközi-tenger vidékére valószínűleg Anatólia „belakása” után érkezhettek. Részt vettek a Római Birodalom megalakításában, majd a saját őseik (a germán törzsek) által szétszórattatva, az Atlanti-óceán mentén ismét észak felé vándoroltak tovább. Egészen addig, amíg egy részük a saját őseik népének a „fejére” (és nyelvterületére) érkezett vissza. Ez a körforgás lehet a magyarázata az „indogermán hangtörvények” hozzávetőleges érvényességének, amik SEMMILYEN MÁS nyelvek rokonítására – még így, nagyjából sem – használhatóak. Vagyis szerintem az indogermánok a saját ősi szavaik „felújított” változataival érkeztek vissza – önmaguk ősi nyelvéhez.

Az ősi N (pl. a fény szóban) valóban gyakran felváltotta a későbbi M hang. Ezért a fény és a fém szavak rokonsága valószínű.

A magyar fény (ny: ni/j), fenyő, penge, feni (a fogát) rokona a héber pin = tű, fog, pecek (P-F hangvált.) s a panász = lámpa szavaknak.

36. MA: „Ha a magyarok nomádok voltak, akkor természetes, hogy város szavunkat a szerb-horvát nyelvből vettük, mert a szerb-horvát *város* – város. Holott pedig éppen fordítva van! Világos ugyanis, hogy a magyar város, régi nyelvemlékeinkben város szavunk a vár szóból képeztetett, és várral bíró, azaz város helyiséget jelent.

Miként magyarázhatjuk, hogy a délszlávok a szót a csak ezer évvel ezelőtt bejött nomád magyaroktól tanulták volna? Hol itt a logika? Nem ésszerűbb-e, hogy a magyarok éltek már ősidők óta városokban, és a közjük később beszivárgó, de eleinte csak a hegyek között juh és kecskenyájaitak legeltető szlávok vették át a város szót?”

KK: A héberben, ritka kivételtől eltekintve, a V nem lehet kezdőhang. Az európai O/U/V változó hang már „újkori” (de azért sokezer éves). A héber nyelvbe már csak akkor került bele, amikor már nem voltak tömeges levándorlások (jégkorszakok). Így a szókezdő V-t mindössze néhány „jövevényszó” képviseli: pl. vered = rózsa (tüskés), vrid = (vér)ér.

A VR gyök magyar gyökszavai: var(seb), vár(ja), vár, ver, vér. A gyök eredeti ösképe: ellenségre várás, harc. Tökéletesen egyetértek tehát MA-val. Héber részről: ír = város, bír = főváros, biranit = várkastély.

37. MA: „A magyar bendő, bedő szavak eredetileg hólyagot, fölpuffadt valamit jelentettek, amit világosan bizonyít a magyar *bándor* – disznóhólyag, amivel Erdélyben régen az ablakokat vonták be üveg helyett. Ha azonban a bendő, bándor ősmagyar eredetűek, honnan származik a latin *venter* - bendő, has?

KK: Ősmagyar helyett én „kárpatnyelvet” írok: benne-dő, venni-dő.

38. MA: „Említettük, hogy nyelvtudományunk eddigi álláspontjai szerint például a víz és föld szavainkat a németből kölcsönöztük, és kő szó is a szláv *kamen* – kő szóból származna. Más szóval, a műveletlen nomád magyaroknak a földre, vízre, köre saját szavuk sem nem volt.

A magyar kő szó egyszerű ősszó. A finn *kive* szóban a v-hang csak utóbb ragadott hozzá, mert ma is azt mondjuk, hogy kövem, köves, kövek. Ugyanúgy a szó szavunkat szavak, szavam, szavazni alakban képezzük tovább – bár a mai irodalmi nyelv hibásan hozza divatba az ilyeneket: sók, tók, szók, faluk, daruk a savak, szavak, tavak, falvak, darvak, helyett.

Mіндеzen legutóbbi szavakhoz a v-hang nem ragadt hozzá, míg ellenben pl. az ó, óni ige az óvás, óvadék továbbképzés révén már óv, óvni-vá változott.

Világos továbbá, hogy a szláv *kamen* – kő szó is a mi kő szavunk fejleménye, ugyanúgy, mint a kemény. Vagyis a szláv *kamen* már nem is az ősi kő, hanem ennek egy származéka, a *kemény*. A kő ősszavunknak szintén v-hangos továbbképzése révén jött létre a *kova* (kő).

Ezek után már nem fogunk abban sem kételkedni, hogy a finn *szarve* – szarv, valamint a magyar *szarv* az ősi magyar *szeru*-ból keletkezett.”

magyar	kő	alapszó
magyar	kova – az ókor szerszáma	kés éles törésű
szláv	kamen	kő
mordva	keven	köves
finn	kova	kemény, szigorú
finn	kiv	kő
héber	koev = fájó	kiven = irányoz

KK: A héber *szaráv* = tüske, *szeráv* = megtámad (*szeru*, *szarv*, *szerv*).

39. MA: „Miként magyarázzuk azt, hogy a magyar *rúd* – bot, karó azonos a német *Rute* – vessző, bottal? Láttuk, hogy az egytagú szavak megfordított alakban is előfordulnak (köpök, göb-bög, tér-rét, stb.) Ezért a *rúd* és a *dorong* szavunkat is összehasonlíthatjuk.

A rúd szavunkból, vagy annak dur-, dor-, tor- alakjából származnak azonban kétségtelenül a *törzs*, régiesen *törs* s *torzsa* szavaink, és a *tor* (mellkas része) szavunk is, amelynek megfelelnek az olasz *torace* (ejtsd: toracse) *torso* – törzs és *torzo* (ejtsd: torco) – torzsa. Ha pedig törzs szavunk a fa-törzs, (amelyből az ágak nőttek ki), hogyan magyarázható, hogy a törökben is *tirv* – néptörzs, te a törökben maga a törzs alapszó nincsen meg!?

Mily egyszerű és természetesen azt feltételeznünk, hogy a magyarság mindig ott volt, ahol ma van, és hogy nyelve az aránylag változatlanul maradt ősnyelv, amelyhez a tőle legmesszebb eső és legősibb török nyelvek azért állanak a legközelebb, mert legrégebben váltak ki belőle.”

KK: Rúd – durva. A héber *rode* = megfenyít, *rud* = leszáll, *roed* = remeg. „Rájár a rúd”.

A TR gyök (Adorjással ellenkezően) nem származhat az RD gyökfordulásából. A T az őshang, s a D már a későbbi (immár zöngés) rokonhangja. Tehát csak fordítva történhetett.

A héber *dar* = lakik, gyöngykaplós, *dor* = nemzedék, korszak, *dores* = követel (dorgál), *doresz* = széttép, eltapos (*dorong*).

A héber *tor* = sor (pl. a bogár *tora*), *teres* = szikla, *torasá* = átöröklés (törzs), *tírasz* = kukorica (s nem számít, hogy a kukorica nem régi, mert a héber szóképzés az – a magyarban: *torzsa*).

Tirzá = hársfa – torzonborz.

40. MA: „Tudom, hogy a magyar *gyümölcs*, *gyümölcs* hasonlít a török *jemis* – gyümölcs és étel szóhoz, de nem hiszem, hogy a magyarnak őse a török szó volna. A bizonyítására a hasonló hangzáson kívül még mi hozható fel? Megjegyzem, hogy a török szó alapjelentése étel, tehát kétségtelenül a török *je* – enni igetöből származik.

Viszont amilyen világos az is, hogy a német *essen* szó a magyar *esz(ik)* alakú továbbképzéséből fejlődött, ugyanolyan világos, hogy a szláv *jeszti*, *jede* – enni, eszik ige ugyanezen ősi igető kezdő *j* hanggal megtoldott alakja.

Ezekkel szemben a magyar *gyümölcs* szónak a magyar *gümő*, *gumó*, *gömb*, *gomb*, *gomolyag*, *gömbölyeg* és megfordítva: *mag*, *meggy*, *makk*, *mák*, *mogyoró* szavak csoportjából való szerves származását, odatartozó voltát kétségtelennek tartom.”

KK: A héber *gamul* = érett, *gimur* = befejezés, illatosítás – *gomolya*, *gyümölcs*. (A CS azonosítható a TS/Sz gyökkel: *gamul*-tesz: megérik). A héber *eszev* = fű, *lo-esz* = rágcsál.

Gumá = kis gödör (*gumó*, *gümő*), *gomer* = befejez (*gömb*, *gomb*).

Azt, hogy a GM és MG egymás tükörgyöke, nem lehet tagadni, de az MG származékai már nem mindig felelnek meg a képnek. Ennek a nyelvészeti magyarázata kissé bonyolultabb s a Gyöknyelvészet 693. oldalán találunk hozzá anyagot.

Mag = elolvad (*mag*), *mogeg* = megpuhít (*meggy*: hasmenés), *m'ugáf* = körülvett (*mogyoró*), *maká* = ütés (*makk*).

41. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar *szűk*, *csekély*, *sekély*, *szikár*, *szikad*, *sugár*, *csík*, *csikasz* szavaknak megfelel az olasz-latin *sicc*, *secc*, (olv. *szikk*, *szeck*) szárazságot jelentő szó? Hogy e szavainkat mi nem vehettük az árjáktól, bizonyítja az a tény is, hogy a sokezer éves szumir nyelvben is *sziga* – sovány, amely megfejt, hogy az erdélyi magyarság miért használja a *szigorú* szót sovány értelemmel.”

KK: A héber *cok* = szorultság, kínoz (*szűk*, *csík*, *csíkhal*, *csikasz*), *sziká* = tű, túske (*szikár*), *szikev* = feltört (*szikad*), *seká* = horpadás, mélyedés (*sekély*), *szuchár* = elrekesztett (*szikár*), *szagur* = bezárt (*szigor*), *sugár* = elküldött (*csík*, *sugár*).

42. MA: „Véletlen -e, hogy a *sovány* szó a német *Schwund*, *schwinden* – fogyás, fogyni-val ?”

KK: *sevet* = vessző (*sovány*).

43. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar *sír*, *sivalkodik* szavunk, amelyből a *sirály* is származik, egyezik a német *Schrei*, *schreien* szavakkal? Föntebb már érintettük, hogy az árja nyelvérzék a magánhangzókat, különösen a szavak elején előszeretettel hagyja ki, amivel szemben a magyarban, a szó elején ez egyenesen lehetetlen. A szlavóniai ősi magyarság a *sirályt* *sivajkának* nevezi, vagyis e szót a *siv*, *sivalkodik* igéből képezi. Eszerint világos, hogy a finn *kajava* – *sirály*, a *kiabál*, *kajabál* igében leli őset, ugyanúgy tehát, mint a *sirály* szó a *sír*, *siráncozik* igénkben. A német *schreien* – kiáltani, a szumir nyelvben *sír* – énekel, *szur* – kiált! Véleményem szerint a *sirena* szóban tehát *sír* igénk lappang. Tudvalévő az is, hogy a *sirályok* némely fajtájának kiáltása nő, vagy gyermek *siráncozó* kiáltására hasonlít.

A monda szerint Odyszeusz a szirénák szigetéhez közeledvén, hogy azok csábos énekét meghallgathassa, de csábuknak ellenállhasson, társai által magát a hajó árbocához köttette, míg társai fülüket viasszal dugták be. A szirénák végzete azonban az volt, hogy csak addig élhessenek, míg valaki csábító éneküknek ellentáll. Miután pedig Odyszeusz kijátszotta őket,

a monda szerint kétségbeesett kiáltásokkal és sírással magukat a tengerbe vetették, ahol szirtekké változtak. Feltűnik, hogy szirt szavunk a sziréna szóval azonos szótövű.”

KK: A héber *siv'á* = segítség! (sívó), *sár*, *sirá* = énekel, dal, *s'ár* = maradvány (sírban fekszik, siratják). *Szaár* = vihar (szirén, sziréna), *kabál*, *kavál* = siránkozik, panaszkodik (kiabál).

44. MA: „Vámbéry megállapította, hogy az élő magyar nyelv a legrégebb keleti-török nyelvjárással és őstörök feliratokkal mutatja a legtöbb rokonságot - s a nyugati török nyelvjárással nem gyakoroltak rá hatást. Ezek alapján feltételezi, hogy a magyarság a messze keletről az utat aránylag gyorsan kellett megtegye! Miként magyarázható azonban, hogy a messziről jött magyarság nyelve, szókincse annyira egyezik az ó-görög, latin, olasz, német szókincs nagy részével, s az ősrégi baszk és finn nyelvvel még szerkezetileg is egyezik?

A magyar *hólyag*, *hólag*, *hályog* szavaknak kétségtelenül rokona és ősrégi, a magánhangzó harmóniát még nem ismerő, közvetlen párja a magyar *héla* – üres szó (*a héj - Krizsa*), továbbá a *hülye*, szavaink is. Szokás még az ostoba embert *hólyag*-nak, *golyhó*-nak is nevezni.

Mivel *hólyag* alatt mindig gömbölyű valamit értünk, a *golyó*, *goló*, *galacsin*, *galagonya* szavainkkal is együvé tartozik, s a török *gülle* – *golyó* is egyezik. Ha azonban *golyó*, *goló* ősrégi, honnan származik a latin *globus* – *golyó* szó?

A dunántúli Őrség népe nyelvén *hél* a háztetőt, azaz a tető alatti ürességet jelenti. Az erdélyi *héj*, *héjú*, *hévú*, *hiú* vagy *hivú* változatokban ez padlásüreg, háztető jelentésű, amiből látjuk azt is, hogy a *hüvely* szavunk is valaminek híja, üressége. Azt is, hogy a valaminek *héjja* – népiesen *haja* – *burka*, *hüvelye* és *üreg* mind ugyanazon összóból kellett keletkezzenek.

Látjuk továbbá azt is, hogy a magyar *hiúság* szó ugyanúgy az *úr hiú* nevéből keletkezett, mint a latin *vanitas* – *hiúság* a latin *vanus* – üres szóból.

Miután megtudtuk már, hogy ősnelvünkben az egytagú szavak megfordított alakban is előfordulhatnak, úgy fel kell ismernünk azt is, hogy a magyar *léha* szó is csak a *héla* szavunk megfordított alakja. (Mindkettő szóvégi magánhangzóval megtoldva.) Ha azonban a *léhaság* az ürességgel azonos, eszünkbe kell jussanak *lék*, *luk*, *lik* szavaink is, másrészt észre kell venünk a könnyűséget is jelentő *léha* szó *léh* szótövének a *lehell*, *lehellet*, *levegő*, *lebeg*, *libeg* és *lélek* szavainkkal való összefüggését. Be kell tehát látnunk, hogy a magyar:

hólyag, *hólag*, *hályog* = *hólyag*, *héla*, *hőle* = üres, *hél*, *héj*, *hijú* = üreg, padlásüreg

héj = *hüvely*, *hüle*, *hülye*, *golyhó* = üres fejű, megfordítva:

léha = *könnyű*, *lehellet*, *levegő*, *libeg*, *lebeg*, *luk*, *lék*, *lik*

hogy mindezek nyelvünk egy óriási kiterjedésű szócsoportja szerves alkatrészei.

Igen ám, de hogyan magyarázzuk akkor, hogy a németben is:

Hülse, *Hülle* = *hüvely*, *héj*, *burok*, *Höhle* = *üreg*, *barlang*, *hohl* = *üres*, és megfordítva:

Leck, *Loch*, *Lucke* = *luk*, *lék*, *Lücke* = *hiány*, *hézag*?

A német nem ismeri az egytagúak megfordítása törvényét (*a gyökfordulás olyan ősi jelenség, amely minden nyelvben előfordulhat* – *Krizsa*) honnan kerültek a megfordított alakú, azonos értelmű szavak a németbe?

Viszont a megfordított *éh* és *ih* az éhségnek, szomjúságnak (utóbbit *ihosságnak* is mondjuk), azaz telni vágyásnak ősmagyar szavai, amiért is a *hiú* = *üres*, *úr* szavunkat ezek után jobban fogjuk érteni. ...s honnan származik a német *leicht*, olasz *leggiro* és a latin *levis* – *könnyű*?”

KK: Ebben a kérdésben Adorján igen nagy lexikális anyagot állított párhuzamba. Az alábbi héber rokonszavakkal (ezen összefüggéseinek igazolása nélkül) most csak azt bizonyítjuk, hogy szinte minden magyar szónak megvan a héber rokonszava. S hogy ez NEM véletlen, hanem annak a következménye, hogy 1. a hébernek is a kárpátnyelv az őse

2. a magyar protoNyelve biztosan belakta Közép-Európától a Kaukázusig és a Földközi-tenger medencéjéig – az egész délvidéket.

A héber halul = üres, heleh = szerencsétlen, hilazon = csiga, hályog, gúla = golyó, gole = száműzött (gólya), goles = csúszó (galacsin), gilgel = gurult (galagonya).

A héber havu = rejtett, halál = ür, holttest, hájic = válaszfal (héj-ítesz).

Léha – a héber lehe = fáradt (lágý h-val).

Lék, luk, lik: a héber lakuj = hiányos, az arám (tájnyelvi héber) leká = nincs.

Lehell, lehellet / levegő / lebeg, libeg / lélek: lah = nedves, leah = életerő, lohes = suttog,

laba = láng, láva, lubá = lángra lobbantott.

L' = rá, og = körbevesz (az égbolt). A levegő szó a l-ég és a lebeg értelmek egybeolvadásával jött létre. Az afro-sémi protoNyelvben ugyanis az 'l' előrag volt, ami sok eurázsiai nyelvben végleg felragadt a szavak elejére. Ez a magyar L-lel kezdődő szavaknak közel felére jellemző. A héber l' éla = fensőbb, l'lo = nélkül (test nélküli) – lélek.

45. MA: „A magyar *korom* szót joggal a török *kara* – fekete szóval hasonlítják össze. De honnan származik akkor a latin *carbon* – szén? Sőt, mivel az *r* és *l* hangok úgyszólván azonosak, a német *Kohle* – szén is a magyar *korom*-mal van összefüggésben. Hogy ez a német szó mennyire a feketeség fogalmából ered, bizonyíthatjuk a magyar *holló* szóval is, amely a latinban *corvus*, ami a magyar *korommal* azonos. A törökben a *karga* – holló, a *kara* – fekete. Aa szlávban *kal*, *kaljati* – feketeség, befeketíteni. Latinban és olaszban *caligo*, *caligine* – sötétség, sötét borulat, a magyarban *gyaláz* – bemocskol, befeketít.

A fekete szín a gyász és halál színe is: a magyar *halál*, *halott*, *holt* és *holló* – a finn-ugor *kuolema*, *kulo*, *kuloz*, *kulen* – halál, halott, és a *kulak*, *kuolek*, *kolek* – holló?

Ha tudjuk, hogy India ősműveltségét az ugor dravida népek alapították, akkor érteni fogjuk azt is, hogy Indiában a gyász, halál és éjszaka istennője Káli.”

KK: KR gyök. A héber kirá = tűzhely, korem = felhalmoz (korom, karám), korbán = tűzáldozat, kahol = kék (a szén lángja). Szerintem a török *karga* az ősi károga utánozza.

HL gyök. A héber halál = üreg, holttest (holló vájja), klíja = megpörkölés (azért fekete, mert égett), kiluj = pusztulás, a vég, geál = beszennyez, megutáltat (*gyaláz*).

FIGYELEM! A gyöknyelvészeti megkülönbözteti a „finnugor rokonítással” egybemosott KL-HL, KR-HR gyökök ősi értelmét. Annyi igaz, hogy van közük egymáshoz, de az már nem igaz, hogy ne volnának eltérő értelműek ezek a gyökök.

Az alábbi táblázat első három oszlopa Adorjántól származik, de a negyediket én tettem hozzá. Azt kívánom példázni ezzel, hogy a gyökök ismerete és elkülönítése nélkül a legötletesebb és legjobban kiművelt fő sem találja meg a RENDET a nyelvi adattömegekben. További részletezés nélkül: nem minden függ össze, ami úgy látszik. Csakhogy az ŐSI, igen a kárpátnyelvi gyökök ismeretében nem kevesebb, hanem még több dolog függ össze:

magyar	korom		HÉBER krum = hártya
török	kara	fekete	krabáim = belsőrészek
latin	carbon	szén	kore = kiás, felszínre hoz
latin	corvus	holló	halál = üreg
török	karga	holló	kirker = krárog, brekeg
horvát	korot	gyász	karet = kiirtás
magyar	holló		halál=üreg, hilul = dicséret

magyar	halál, holt		halál = holttest
német	Kohle	szén	kahol = kék (lángú)
szláv	kal	feketeség	klía = bezárás
latin	caligo	sötétség, borulat	kelah = aggkor
ugor	kulem	halál, halott	klája = pusztulás, vég
ugor	kolek	holló	kilkel = befogadó (holtat)
indiai	Káli	Halál, éj istennője	kalá = eltalálta (kilötte)

46. MA: „A latin-olasz-francia *szapo, szapon*, szavon kiejtésű, szappany értelmű szavakat ma a német *Seife* szóból származtatják, amelynek értelme lucskos, síkos, nedves valami. A fönti árja szavak, (valamint a magyar *szappan*) nem sokkal jobban egyeznek-e az ősi magyar *szapulni* – mosni szóval? Hogy a *szapulni* ige *szap* töve a német *Seife*, továbbá *saufen* – inni szavakkal is összefügg, bizonyítja az *iszap* szavunk.

Honnan származik a görög *szapro* – rothadás jelentésű szó, amelynek fordítottja van a magyar *poshad* (rothad), *posvány* (mocsár), *pocsék*, *pocskol*, *focskol*, *föcsög*, *pöce* szavakban?”

KK: A héber *szabón* = szappan, *szabonit* = szappanfű, *szeavón* = szenny, *zefet* = szurok (záp), *iszuf* = összegyűlt (iszap). A német *saufen* (állat iszik) szóhoz a magyar „szopni” hasonlít.

A héber *poser* = langyos, olvadó (fos, posvány), *poce* = kinyit (pöce), *puc* = szétszór, *pocec* = robbant (pöcs, föcs(tej), pacskol, fröcsköl).

47. MA: „A magyar *ló* szót a futás, magyar *loholni* – futni szóval vetik össze, amit részemről is elfogadok. Miután azonban a törökben is *lau* – ló, kétségtelen, hogy itt igazi, ősi magyar-török szavakkal van dolgunk. Hogyan magyarazzuk akkor, hogy a német *laufen*, tájszólásos *lofen* (olv. *lófen*) – futni? Megjegyezzük még, hogy az oroszban is *losi* – ló.

A magyar *loh* – fut igező megfordítva a *halad* igeét adja...”

KK: A héber *ole* = fel-, rászáll (ló), *l’hitá* = lihegés (lohol), *lapid* = láng (lofen: futni), *holech* = halad, megy.

48. „Nem kétséges tehát, hogy a magyar szellem (régibb alakjában *szellet* – szellem és lehellet) szó is a magyar *szél*, *szellő*, *száll*, szavakból származik. De honnan származik a német *Seele* – lélek szó?”

KK: A héber *sole* = előhúz (sál), *szolel* = kanyarog, orsózik (szállong, szellem), *l’hitá* = lihegés (lehellet)

49. MA: „Phöníciai nyelven *bürsza* állítólag várat, görögül állatbőrt, börtömlőt jelent. Mindez rendben is volna, csak nekünk kell a dolog fejünkbe szeget üssön, honnan szedhették a görögök a *bürsza* – bőr, börtömlő szavakat, hiszen a magyar nyelven ma is *bűr*, *bőr*? Mi vettük volna ógörög nyelvből? De nem lehet, mert csak a *börtömlő* keletkezhetett a *bőr* szóból, de nem fordítva! Sőt, a *bőr*, *burok*, *burkol*, *borít* szavainkkal is összefügg, amihez hozzátehetjük, hogy a törökben is a *baru*, *börüik* – takaró, állatbőrből készült sapka. Tudvalévő, hogy az arabban, görögben börtömlőt, bőrrerszényt jelentő *bürsza* szóból keletkezett a nemzetközivé vált *börze* is.”

KK: A héber *or* = bőr, *b’or* = bőrbe, *bár* = külső (borító), *baru* = teremtmény (birka, borjú), *bori* = teljesség (borított), *burszi* = bőrcserző (mester, műhely).

50. MA: ”A latin-olasz *perla*, *pirula* – gyöngy, gömböcske szót a latin *pirus*, *pirula* – körte, körtécske szavakból származtatják. Miután azonban a gyöngy jellegzetes alakja gömb, nem

logikusabb-e a *perla* és *pirula* szavakat a szintén gömböcskét jelentő magyar *berkenye*, *bors*, *borsó*, *boróka*, stb. szavakkal összehozni?”

KK: A héber PR gyök: pereg = mák (pereg), pirper = repked, ficáncol (pörög, lepke).

Boer = égő (bors, vörös). A BRK váz nem pörgést jelent, hanem a villámlás ősi képét: barak = villámlott, fénylő, csillogó (boróka, berkenye). BRG: borgi = spirális (borsó).

51. MA: „A magyar *pillant*, *pillog* szavak egyrészt a *villan*, *villog* szavakkal függenek össze, amelyekkel a sumir *bil*, *pil* – tűz szót is összehasonlíthatjuk; másrészt a lapocskát jelenteni látszó *pill* szótövet a *pille*, *pillangó*, és *szempilla* szavakkal.

Ezekkel kapcsolatba hozhatjuk a latin *pelta* – pajzsocska és az orosz *plíta* – lap, lemezt is. Viszont a német *Blick*, *blinken*, amelyek pillantást és villanást egyaránt jelentenek, a magyar *villog*, *villan*, *pillant*, *pille* és *pilla* szavakkal a közvetlenül össze kell függenek.

... a *pille*, *pillangó* szavaink megfordítva a *libeg*, *lebeg*, *lepke*, és a latin *libella* – pille, *libra* – libeg, lebeg szavakat adják. Nem világos-e, hogy ezen szavak egyrészt a magyar *vil-*, *pil-*, világosság, a sumir *pil-*, *bil-* – tűz szavakkal, másrészt pedig a lapot, szárnyat jelentő magyar *lap*, *lebeg*, *libeg*, *lapát*, *lapos*, *lepény*-nyel függenek össze, megfordítva meg a *pala* (réteges kő) *palacsinta* és az árja *Platte*, *pelta*, *Blatt*, *plastr*a szavakat is képezik?”

KK: A héber pileg = kettéosztotta (pillangó, pillanat, pillant), pilbel = hunyorgott, pislákol (tűz), *hapalá* (a *ha-* csak előrag) = leejtés (pilla, pilled), polet = felvesz (pláta), peleh = szelet (pala). Cs = TS/Sz – A palacsinta: pala-, vagyis réteg-teszinta.

A héber laba = láng, láva, lubá = lángra lobbantott (libeg, lebeg), lafut = ráerősített (lapka, lapát, lepke), lapuf = körülcavart (lepény), lopet = hozzákapcsol (lapos, lapát).

52. MA: „Miképpen lehet a magyar *lidérc*, *ludvérc* szavakat a görög *nykopterosz* – denevér szóból származtatnunk, mikor tudjuk, hogy néphitünk szerint az mindig madár. A lapp nyelvben *lodde*, *loddi*, a finnben *lindu*, *lintu* – madár, vogulban *lund*, az osztjákban *lont* – lúd? ... mi ilyen messze álló szavakat, mint a lidérc és a nykopterosz egymással összehozni nem mernénk. ...a *ledér* szó buját jelent.”

KK: Az LD gyök héberben-magyarban nagyon kevés szót alkot, de mindkét nyelvben eldobás és születés értelmű. Magyar gyökszavai: láda, lúd. A héber léda = születés, jadá = dobta (ledér), l'jadá = a kezéhez (hoz bármit gazdájának a lidérc).

Az L-lel kezdődő szavak ált. nehezen elemezhetőek a különböző nyelvekben. Ennek az az oka, hogy az L az egyik afro-sémi előrag, ami a jégkorszakok idején csatlakozott a kárpátnyelv szavaihoz és később vagy véglegesen felragadt rájuk, vagy sem.

53. MA: „Ha a magyar-finnugor nyelvészetben megállapítást nyert, hogy az *aggódik* igénk megfelelőjét a finn *ankea* – szoros képezi (vesd össze: szanszkrit *anhas* – aggály), úgy miért nem fejtetik meg az a meglepő tény is, hogy a magyar *aggódik* az olasz *angoscia* – aggodalom, latin *ango* – szorongatni, fojtogatni, olasz *angustia* – szorultság, aggodalom, és a német *Angst* – félelem, szavakkal is azonos? Miért nem magyaráztatik meg, hogy a *szoros*, *szorít*, *szorong* s a *zár* szavak is azonosak az olasz-latin *serra* – zár igével?”

KK: az *aggódik* héber rokonszavai: ogem = bánkódik, oged = összekapcsolja.

XNH: anahá = sóhaj, nyögés, XNK: anaká = nyögés, feljajdulás, anak = nyakába akasztotta.

SZR gyök: szroch = zsinór (szoros), szeret = szalag (szorít), szórag = rácsozott (szorong)

ZR gyök: zar'ón = mag (zár), zár = kinyom, kifacsar.

54. MA: „...megállapítottuk, hogy a *szem* azonos a finn *szilme* – szem szóval. Elég-e ennyi arra, a finn *szilme* szóból származtassuk? A *szem* szót a gabonafélék magvaira is használjuk,

és még sok apró dolog nevéül is, például: lánc-, por-, homok-szem. Ez kétségtelenné teszi, hogy a magyar szám is innen származik. Látjuk, hogy a szem szó is óriási szócsoporthoz tartozik – nem lehet nyelvünkben idegen elem.

Márpedig a magyar szem-nek megfelel a latin *semen*, szláv *seme*, német *Same* vagy *Samen*. A szám és számos-nak a latin *summa* – összeg, olasz *insieme*, német *zusammen*, *Sammlung*, olasz *assemblea*, latin *similis*, amelyek mind egymáshoz hasonló egységek sokaságát fejezik ki. Aminek legtipikusabb eseteit a gabonaszemek sokaságaiban látni. Mindezeket tökéletesen fejezi ki a magyar *szem*, *szám* és *számos* szavak azonos szótövből való származása. Mindezen magyar és árja szavakat is a finn szilme szóból származtassuk?

Nem kellene inkább azt elfogadnunk, hogy a szilme mellett és vele párhuzamos értelemmel már ősidők óta létezett a szem szó is, amelyben a közébekelt l hang hiányzott? A finn szilme-vel ne is vessük össze, hanem árja eredetűnek tartsuk? De hiszen az árja népek a turániaknál több ezredévvél később jelenvén meg, később kellett hogy keletkezzenek. Láttuk azt is, hogy a szem-nek a magyarban sokkal többféle jelentése, kiterjedtebb szócsoporthoz tartozik, mint az árja nyelvekben – az átvevők csak az árják lehettek.

A szumirban már szintén létezett a *se*, *sem*, *sum* – szem (oculus) *szi*, *zi* – gabona. A szumir *igi* szó is szemet (oculus) jelent. Ennek felel a ragozó nyelvű (afrikai) oromo *iggia* szava, amely egyaránt jelent emberi és gabona szemet. Népünk nyelvében az *igéz*, szemmel való igézést, megrontást jelentenek. Tehát a magyarban is kellett egy *ige*, *igi* szónak léteznie, amit az *ügyel* tanusít: „szemmel tart”. Az oromo nyelvben is *egu* – látni, örködni, és *ega* – ör, őrszem.

...honnan származnak akkor a német *Auge*, szláv *oko*, latin *oculus* – szem szavak?”

KK: szim = csinál, tesz, számé = húzd ki! (számolás), szumá = (még) vak szem, szimá = kincs, sum = valamicske. Og = köröz, ikel = elfordul, okev = figyel, nyomon követ.

Az 55-56-57 cikkelyek gyöknyelvészeti szempontból nem dolgozhatók fel.

58. MA: „...megállapítást nyert, hogy a magyar *bősz* szó nem származhatik a német *bős*, *bőse* – haragos, gonosz szóból. Kétségtelen is, hogy a *bús* – haragos, dühös (ma szomorú) a *busa*, *busó* – vad indulatú, vad kinézésű, *buzdul*, *bosszant*, *bosszú*, s még a török *bosi* – haragos, *bosur* – bosszant szavakkal függ össze. ...a német *bős*, *bőse* szó tehát honnan származik?”

KK: A héber b'as = búz, busá = szégyen, bis = rossz (bosszant), bos = csalódik, bosz = tapos, megutál (bősz, bosszú), busál = megfőtt, boszesz = tapos, m'vazvez = pazarol, bizer = szétszórta (buzdul).

59. MA: „...*buta* szavunk régebben ostobaságon kívül életszerűséget, tompaságot is jelentett, aminthogy Erdélyben ma is. Lelki tompaságot, ostobaságot is. Ha ismerjük törvényt, hogy az egytagú szavak megfordítva és ugyanazt jelent(het)ik, akkor meg kell állapítanunk, hogy a *but*-a: az *os-tob*-a, *tomp*-a, *tömp*-e szavunkkal azonos (ezzel a *félmondattal nem értek egyet – Krizsa*) ...honnan származik akkor a szláv *tupo* – tompa, mely a *buta* szavunk szótövének megfordítása? Honnan a német *Tepp* és *teppet*, amelyek szintén ostobát, féleszűt jelentenek?”

KK: A héber pote = buta, tumtam = eltompult (tomp), tamum = tömör (tömpe)

Tofef (a régi t-vel) = dobol, tofef (a keményebb t-vel) = tipeg

60. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar *büdös* szó hangtanilag egyezik a latin *putidus*, olasz *fetido* – büdös szavakkal?”

KK: A héber b'as = büdösség, bos = szégyelli magát.

61. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar *cserebogár*, régiesen cserebok, csereboh, hangtanilag azonos a latin *carabus*, olasz *scarafaggio* – bogár és a közismert *scarabeus* szóval?”

KK: A héber *cair* = fiatal (cserebogár pajor), *corev* = kimar, leéget (gyökeret, levelet), *bigud* = ruházat (álruhás bogár: az imágó), *boger* = felnőtt (bogár), *pogea* = megtámad (*fág*).

62. MA: „... a magyar *meny*, (Schwieger-tochter) *menyecske* szavunkban a meny eredetileg fiatal értelemmel bírt. Kétségtelen tehát, hogy a finn *nuorikko* – menyecske szó is a *nuorekkaa* – fiatalos, és *nuore* – fiatal szóból származik. Honnan származik akkor az olasz-latin *nuora*, *nurus* – fiatal nő, menyecske? Hiszen a fiatalság szavai a latinban egészen másak: *juventus*, *parvulus*, *adulescens*?

A germán hitregékben az idő és fonás istennők, akik az emberi élet tartamát is meghatározzák, *Nornák-nak*, *Nurnír-nak* neveztetnek: *Nurnir*) – ezek szép, fiatal leányok. Nevüknek a finn *nuore* – fiatal és *nourikko* – fiatal nő szóból való keletkezése felismerhető. A germán mythologia elemei tehát az északi finn, észt, lapp rokonainktól származnak. Másrészt a latin- olasz *nuora*, *nurus* – fiatal nő. Lehet-e még továbbra is elzárkóznunk azelől, hogy Itália őslakói is finn-ugorok voltak?

A germán Nornákkal szemben az idő, fonás és végzet istennők a görögöknél öregasszonyok: a *Moirák*. Nem csodálatos-e, hogy a finnben *muori* – öregasszony?

Megjegyezzük még, hogy Norma – Moira mondák a mi, valamint az elszlávosodott rokonaink mesebeli fonó tündéreiből, vasorrú bábáiban, moránáiban mindmáig megvannak, s ugyanúgy az oroszországi rokon népeinknél is.

Össze kell vetnünk az olasz-latin *nuora*, *nurus*, finn *nuore* és germán *Nurnir* szavakat még a finn *nuora* – fonál, zsinor szóval is, amelynek a német *Schnur* – zsinór is származéka. A kezdő S hang rendszeren húzódat, haladást, tovasiklást jelent. (A kezdő S hang általánosan használt afro-sémi „olyan, mint” jelentésű előrag – *de nem értek egyet azzal, hogy a Schnur szó elejére felragadt volna – Krizsa.*)

Mi köze a fiatalságnak a fonálhoz? Az, hogy a fiatalság és a vékonyság fogalma összefügg. Pl. a német *jung* – fiatal, és *sich verjüngen* – vékonyodni. A magyar soványnak megfelel a mordva *csovine* – vékony. Honnan származik azonban az olasz *giovine* – fiatal?”

KK: A héber *meni'á* = indít (meny), *naár* = ifjú, *naará* = serdülő lány, *narkisz* = nárcisz.

Norá = szörnyű, *m'erá* = átok. *Senec* = szíj, zsinór, szalag. *Sevet* = vessző (sovány).

Januká = (szopós) gyerek, *jonkot* = fiatal hajtások.

63. MA: „A magyar rovásírás és számrovás. Tudjuk, hogy a ró igéből keletkezett a róni, rovátka, ravatal, amelyeket rú-nak, rúni-nak is ejtünk. Honnan származik a germán *runa* – rovásírás? Ne feledjük azonban, hogy a germánoknál a *runa* még titok, rejtelem értelmű is volt. A rovás az összetett rövidítései, szimbolikus jelei és szabályai miatt nehezen volt olvasható. Így a „rovástudatlan” emberek szemében titokzatos, rejtelmes dolognak tűnt.

Sebestyén Gyula kimutatta, hogy a számrovást, adósságrovást feljegyző szerb, horvát, oláh, bolgár, újjörög, tót, cseh, és német ravas, rovas, rovasiti, revas, rabas, rabos, rebus, Rawash, szavak is mind magyar eredetűek. Azt is, hogy a magyar, és az etruszk számrovás jegyei azonosak. (Tudvalevő, hogy a rómaiak műveltségük alapjait az etruszoktól örökölték.) S a latin okiratokban az adórovás éppúgy *rebus*-nak neveztetik, mint a székelyeknél és oláhoknál.

Mit jelent mindez? Azt, hogy az itáliai ősnép (etruszk, pelazg, szikul vagy sabin) amelytől a rómaiak a számjegyeiket átvették, a szót b-vel ejtette. Ezt a német Rabisch és a szláv rabos, rebas bizonyítja. S a *rebus* szó a latinban is egyszerre jelent rovást és rejtélyt, mint a germánoknál a *runa*. A rovás az íreknél a mai napig megvan: az öregek az imádságokat nem rózsafüzérről, hanem rovásról olvassák le.

Kitűnt, hogy az említett népek a rovást és annak nevét az őseinktől vették át. Nem bizonyítja-e mindez, hogy a magyarság mindig is ott élt, ahol ma, s hogy ősidőktől fogva többször bocsátott ki magából rajokat a különböző irányokba?”

KK: A héber róa = rossz, raúa = megrongált (rontott), rúna = rászedés (titok), rov = sokaság, többség. NINCS a héberben semmiféle olyan szó, amely a rovásírásra emlékeztetne! Pedig szinte minden fogalom alapszava megvan, ami a magyar nyelvben. Következtetés: a rovásírás megelőzte a kb. 4000 éves héber nyelv kialakulását.

64. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar *fúr*, *fúrni* ige a latin *foráre* igével egyezik?”

KK: A héber pir = lyuk, *hofer* = FÜR (a *ho-* csak előrag).

65. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar *várni* ige a német *warten*-nel azonos?”

KK: A héber er, erá = éber. (Az európai w csak ritka kivételként jelenik meg a szavak elején.)

66. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar *völgy* szó az olasz *valle* – völgy szóval azonosul?”

KK: A héber vádi = völgy (európai w), *muvlá* = bemélyített (a *mu-* csak előrag) – VÖLGY.

67. MA: „*Kampós* szavunk azonos a görög *kampülosz* – horgas szóval. A *horog*, erdélyiesen *harog* meg a latin *harpago* – horog szóval.

Az ág összónak tekinthető. A legősibb halászhorgok fa és csontkampók voltak – a magyar nép ilyen horgokat napjainkig használ. Nem világos-e, hogy az ág és agancs szavak az akaszt, aggat, valamint a finn *onke* – horog, kampó szavakkal függenek össze? Sőt, hogy az akaszt szavunk is eredetileg agkad, agkaszt, *ágkaszt* alakúak voltak? (*Csak fordítva történhetett, mert a G sokkal későbbi, mint a K hang – Krizsa.*)

Honnan származik a görög *agkisztron* – horog, *agkütosz* – horgas, *agkon* – görbeség, hajlotság – honnan a német *Angel*, *Anker* – horog, horgony? És mindezekkel nincsen-e összefüggésben a német *ackern* – szántani szó? Hiszen a legrégebbi ekék kampós faágak voltak, amit azt egyiptomi ábrázolásokon jól látunk. Másrészt a régi boronák is egymáshoz kötözött kampós faágakból, vagy agancsokból készültek. A német a boronát *EGGE*-nek nevezi. A földművelés *agro*, *agricola*, *Acker*, *ackern*, a magyar *ugar*, az azonos jelentésű szumir *agar*, az *igara*: föld, és az *akar*: szántóföld – a régi *ugor*, *ugar*, *ungar* nevünkkel nem függenek-e össze? (*Az ungár, mint magyar elnevezéssel nem értek egyet, az szerintem: hungár – Krizsa.*) Vagy a magyar őseink a földművelést a hegyek között kecskenyájukat legeltető szláv, és az erdőkben vadászó germán népektől tanulták? Germán tudósok állítják, hogy a germán név kelta eredetű és erdei, erdőlakó értelmű. Viszont törökül az *orman*: erdő.”

KK: A héber *horeg* = kiugró (horog), *harif* = csípős (harap), *harag* (lágyl h-val) = megölte.

og = köröz (ág, égbolt), ógen = horgony (agancs), agmón = kampó (aggat), ogér = gyűjti (egér, ugar), agrár = felhalmozta

akavá = akadály, aká = nyomás, okev = követi (eke), oker = kitép (akar), ankol = kampó orem = felhalmoz, aremá = halom, asztag (orom?).

68. MA: „A magyar *vaj* szónak megfelel a finn *voj* – vaj, lapp *vuj* – zsír, olaj, mordva *vaj*, *oj*, – vaj, zsír, olaj. Honnan származik az albán *voj* – olaj szó? A szürjén *vyi*, - zsír, vaj, *vyjosz* – vajjas, olajos, zsíros, aminek nem felel-e meg a magyar viasz (vajjas, faggyúszerű)? Honnan származik a német *Wachs* – viasz? Az olasz-latin *visco*, *viscoso* – ragadós, síkos, nyálkás?”

KK: A finnugor „oj, vaj” (zsiradék) a héber gyöknyelvből nem rokonítható, csak mint puhaság: A héber váj = jaj! (karmát belevájta), s a vav = karom. Saavá = viasz, tehát ez sem.

69. MA: „A magyar *fonál*, régi magyar *fan* – szőr (gyapjú) és mordva rokonaink *pona* – haj szava a magyar *fon* igével van összefüggésben. Honnan származnak az olasz-latin *fune*, *funiculus* – kötél, zsineg, fonál szavak?”

KK: A héber *pone* = fordul (*fon*), *pin* = tű (hajszál), *szeár* = szőr, haj.

70. MA: „Miért írták a rómaiak a négyet így: IV és a kilencet így IX? Nem úgy tűnik ez, mintha azt mondanók, eggyel kevesebb tíznél? A finn-ugor nyelveken is találkozunk azon jelenséggel, hogy pl. a nyolcat, kilencet úgy „kettőtíz”, „egytíz”-nek mondja. Szinnyei föntidézett művében annak kimutatását is megtaláljuk, hogy a magyar nyolc és kilenc szavak is ilyen összetételek eredményei.” *Az utolsó mondattal nem értek egyet – Krizsa.*

71. MA: „A magyar *bakarász* – kapkodva beszél (Ballagi) *bakog* – értelmetlenül, vagyis makog, mekeg, a béka szavunkkal van összefüggésben. Hangcserés párhuzam (b helyett r) a rekeg, regél, amely szavaink a békák brekegését ugyanúgy jelentik, mint beszélést, mesélést, lármás beszédet. Ennek a finnben, mivel nincs b hangja, a *pakise*, *pakaja* – beszél, fecseg, jár a szája felel meg (a *schwätzen*: tereferélni, *plappern*: fecsegni szavak). Honnan származik akkor a római tájszólás *bacaja*, *bacajare* – lármásan beszélni, jár a szája (*plappern*) igéje?”

KK: A héber *bek'á* = hasadék, *pakúa* = hasadt, *piká* = felfakadt, bugyogott

72. MA: „Példa az egytagú szavak megfordítására az árja *da* – ad. Ez nálunk még ad és da alakban is használtatott, de az árja nyelvekbe már csak da alakjában ment át.”

KK: A héber *dája* = kánya, *dajág* = halász, *dajál* = felszolgáló (ahol a J a legősibb igeképző).

73. MA: „A lapp *passo* – mos-nak a magyar *mos* igével való rokonsága akkor tűnik a szemünkbe, ha a *víz* szóval együtt mindháromat a német *waschen* (mosni) és *Wasser*-rel hasonlítjuk össze. A lapp, magyar és német szavak hasonlósága csak véletlen volna? (*Én ezeket a mos igével nem látom meggyőző hasonlóságnak – Krizsa.*)

KK: A héber *meví* = hoz, visz (a *me-* csak előrag) – VÍZ, *pszá* = kiterjedt, *psz* = csík, megszűnik, *szafá* = száj (ami habzik) – szapul.

74. MA: „Már említettük a magyar mag, mák, makk, mogyoró, magyal, meggy szavak összetetozó voltát, s hogy a tőfordítás törvényét ismervén, ezekkel a gumó, gümő, gyümölcs, (népiesen gümöcs), gomolyag is összefüggenek. S ezekkel függenek össze az mb-s kiejtésű gomb, gomb, gombóc, gömböc, gomba, gombolyag – sőt a b-s kiejtésű gubó, göb és megfordítva a bög, bog, bogyó, buga szintén.

Honnan származik tehát a szláv *mak*, holland *mage*, görög *mékon* – mák? Még a japáni nyelvben is *mogi* a mag, ami e szónak a nem-árja voltát kétségtelenné teszi.

KK:

mák	mekí = kihány		HÉBER
makk	maká = ütés	gomolya, gyümölcs	gamul = érett
mag	mog = elolvad	gumó, gümő	gumá = kis gödör
mogyoró	m'ugaf = körülvett	gomolyag	golel = gombolyít
meggy	mogeg = megpuhít		

<i>m-b-vel</i>		<i>g-b-vel</i>	
gömb	gúla = gömb	göb	gev = a belseje

gomb	gomer = befejez	gubó	goves = kitölt
gomba	gamád = törpe	gubacs	gubáv = összegyűlt

gombóc	golel = gördít	bog, bög	bag = élelem
gömböc	gamád = ö.zsugorodott	bogyó	peká = bimbó
gombolyag	gmamit = gömböcske	buga	paká = felrepedt

A táblázatból kitűnik, hogy mindezek egy óriási, összefüggésű szócsoportot képeznek, amelyek alapjelentése: gömb, mag, gyümölcs. A szócsoport akkor alakult ki, amikor még a japánok elődei is egy népet képeztek velünk. Mindez igazat ad Nagy Géza tudósunknak, aki szerint az árjaság már keletkezésekor őseinktől örökölte a szókincsének nagy részét. Szerintem pedig külön árja szókincs is csak annyiban van, hogy az alapszavainkból árja fejlemények is keletkeztek.”

75. MA: „Különböző turáni népeknél a fejedelem, király, törzsfőnök címe *kán, khan (kohen – Krizsa), hán* volt, amely a mi *kan* – hím szavunkkal azonos, és tulajdonképpen hatalmas hímet, vagyis atyát jelentett. Ezt igazolja, hogy a kazárok nagyfejedelme még a *bak* – bika címet is viselte. Honnan származnak tehát a germán *König, kunig, kuning, konig* – király, fejedelem szavak? Magyarázatra nem szorul, mert a régi nagyfejedelmek többnejűsége is a nyáj felett uralkodó erős atyaállattal: bakkal, kossal, bikával, ménnel hasonlított össze.”

KK: A héber hemá = düh, *him* (lágý h-val) = zajong, hone = táborozik, kane = nád, szár, káin = lándzsahegy, kaná = birtokolta, chán / hán = kán, ken = tisztség (felkent) biká = széttépte, bokéa = kitör (bak, bika), kosi = nehézség, konokság, meni’á = indító (mén).

76. MA: „A magyar *domb* szó a *gomb, gömb* szavak egyik párhuzama. Olyan rokonszó, melyben a hangcsere a nyelvészetben ismeretlen okból nem d-vel, hanem g-vel történt. (*Ma már tudjuk, hogy a G/Gy hangot eredetileg a Di/j állította elő – Krizsa.*)

A *domb* az erdélyi *homp* – sír-, halom – párhuzama. A *homp*-nak megfelel a finn *kumpu* – halom, ami megmagyarázza a török *gumbesz* – sírhalom szót, valamint rávezet az orosz és oláhországi nagy sírhalmok (kurgánok, kunhalmok) *gomila*, és megfordítva *mogila* nevére. Tehát a szláv és oláh *gomila, homila, mogila* – halom, *domb* is csak ősnépeinktől származhat. Ha a *domb* szónak ilyen nagykiterjedésű a szócsoportja, honnan származnak az olasz-latin *tomba, tumulus, tumor* – sír, sírhalom, daganat? Honnan a *tumulus* párhuzamát képező latin *cumulus* – gomolyag, halom, amely a *gomila, homila* szavakkal is megegyezik?”

domb	tomba (lat.: sírhalom)	tumulus (lat.: sírhalom)
homp (erdély: sírhalom)	kumpu (finn: halom)	gömb
gomolyag	cumulus (lat: gomolyag)	gumbesz (török: sírhalom)

KK: A héber tamum = tömör, tumor, tumultus, domi = nyugalom, dumá = sírhely, dimá = könny, ma’agál = kör (mogila, kunhalom).
gmamit = gömböcske, golel = gördít, gombolyít, hamuk = domborulat.

77. MA: „...a mogilákból, tumulusokból fejlődtek azok a néha igen nagy, kupolás, vagy kápolnaszerű síremlékek, amelyek a törököknél (a belső-ázsiaiaknál is) gumbesz, gumbaz nevet viselik. A gömb, gomb – gumbesz – a göb, gubó szavainkkal is összefügg. S ha a magyar kúp, kupac halmot, dombot jelent, honnan származik a cseh *kopec* – halom, kupac, domb? A *kupak*, török *kapak*, bár szintén domború valamit jelentenek, egyúttal a belső

üregességet is kifejezik. Ami megmagyarázza a *kupa* – ivócsésze, *kobak*, *kabak* – tökféle (a héjából régen ivóedényt készítettek), a *koponya* (amiből szintén ivócsészét). Erdélyben viszont a koponyát nevezik kupának. Honnan származik tehát a latin-olasz *coppa*, *kopa* – ivócsésze, a német *Kopf*, s a latin-olasz *capo* – fej, koponya?

A magyar *kupak*, török *kapak*, *kapanak* – befedni, borítani szavak már a takarás, borítás fogalmát jelentik. Honnan származik az olasz *coprire* – befedni szó? Honnan származik a latin *cupola* szó, hisz a régi magyarban a *hupolag* – hólyag? Honnan a latin-olasz *capella*, *capanna* – kápolna, kunyhó szavak? Nem kétlem, hogy kápolna szavunkat a latinból vettük *vissza*, ez nem változtat azon, hogy a rómaiak az Itáliába szakadt őseinktől örökölték.

hupolag (dudor, hólyag)	cupola (latin)	capella (olasz: kápolna)
koponya	kupa (ivóedény)	Kopf (német: fej)
kupak	kapak (befed)	kabak, kobak (ivóedény)
kapanak (török: beborító)	coprire (olasz: befedni)	capanna (lat.: kunyhó)

KK: A héber kipa = kupola, kofec = ráugrik, becsuk, kofe = ráborít, kafuf = lehajtott (fej)
kapán = tenyéralakú, kapará = koporsó (kapatot = szárnyas), hupá = befedett, hupál = leejtett.

78. MA: „A régi magyar kanat szó gyapjas, bolyhos, szálás anyagot jelentett, ugyanazt, mint szösz. Ezzel függ össze még a kondor, göndör, amelyek pedig a kender szavunkkal rokonok. Amelyből a kanatot, szöszet nyerjük. Kanat szavunk magyarázza meg a kanóc és kanót szavainkat, amelyek gyapjat, fonalat, gyertyakanócot jelentenek.

Ha azonban ezek nyelvünk összavai, mikép magyarázandók az alábbiak?

perzsa	kend	kender	HÉBER kinev = lenyes
német	Hanf	kender	hanafá = lengetés (kendő)
olasz	canapa	kender	konanit = állvány (kanapé)
görög	kannabisz	kender	kanabusz = kender
kelta	kanasz	kender	kenet = nyél (kanóc)

Látjuk, hogy a magyar kanat, kanóc szavakhoz legjobban a kelta kanasz hasonlít. Nem meglepő hangcserés párhuzam-e tehát, hogy a magyarban a pamat ugyanazt jelenti, mint a kanat? Viszont kanat és pamat szavaknak szintén párhuzama a gyapot.

KK: A héber pe, pum = száj (szőrös – s a *pamut*-nak szájban fogták a végét),
kane = nád, szár, rúd, gunder = cicomás (göndör).

79. MA: „Véletlen-e, hogy a *lanyha* – enyhe, lankad, langyos – és a finn *lienti* – enyhül, szelidül, lágyul egyeznek a latin *lene* – enyhesség, *lente* – lassúság, és a szláv *leno*, *lieno* – lustaság szavakkal?

KK: anahá = sóhaj (l-anyha), anog = gyengéd (angyal, l-angyos, l-eng), léot = kimerültség.

Elmélet: a nagyon ősi *l*- afro-sémi előrag, egyebek között, a magyar *le*- igeikötő eredete is. A héberben a -nak, -nek, -hoz, -hez, -ig, -ni (főnévi igenév képző) jelentésű előrag számtalan európai nyelvben – rokonértelmű fogalmakat képezve – végleg felragadt a szavak elejére.

80-81? MA: „Senkinek nem tűnt még fel az az egyezés, amely a magyarság keletkezésének, és Róma alapításának mondája között van? Az egyikben is, a másikban is ikerpárról, és nőrablásról van szó. (Hunor-Magor, Romolus-Remus.)

KK: A két monda közös eredetét összehasonlító gyöknyelvészettel nem lehet felderíteni.

82. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar forr igének megfelel a szláv vri, vari – forr ige? Miközben ez ige l-es kiejtésű – fő(l)ni – változatának az olasz-latin bolliere, bullire meg. Eszerint a forr igénket a szlávoktól, föl ígét pedig az olaszoktól vettük át?

KK: A héber or = bőr (var), tehát aki varr, az varratot készít: bebőröz.

Pe = száj (a fenti), poál = készítés (főzés), boel = összekever (foror: fordulgatja).

Elmélet: Az etimológiák megállapításánál nem lehet automatikusan támaszkodni a hangváltozásokra, mint a P/F, B/V, az igeképzők cseréjére: J/L/R és a kereszt-hangcserére: P/F-B/V – főleg nem egyidejűleg. Az említett varr-forr / föl-bolliere értelmeknek ugyan van közük egymáshoz, de nagyon távoli. A gyöknyelvészeti elemzés nem nélkülözhető.

83. MA: „A német monda Lorelei nevű tündére egy, a Rajnából kiemelkedő, a hajósok számára veszedelmes sziklaszirten ül, szép aranyhaját fésülgeti és énekel. A tudósok szerint azonban e mondát Brentano 1800-ban találta ki, tehát nem népi eredetű. Vegyük a dolgot alaposabban vizsgálat alá. Jusson eszünkbe, amit a szirénekről, és a hajózásra veszedelmes szirtekről, a szirénák és sirályok összefüggéséről mondtunk. Aztán gondoljunk arra, hogy a latin larus – sirály, a régi germánoknál pedig egy szépen szóló rézkürt neve volt Lure.

A finnben loru, lörpöttele (hörpöl) – csacsogás, lirinn – csörgedezés, lainee – hullám, laimen, loiskee – csobogás, leikki – játszik. Világos tehát, hogy a lore-lei, vagy lur-láj a hullámok halk csobogását jelenti, s Lorelei ennek a megszemélyesítője. Tehát a mondát ősréginek, abból az időből származónak tarthatjuk, amikor Germániában még finn-ugor népek laktak. Másrészt, ha a finnben lirinn a csörgedezés, honnan származik a latin líra – lant? S ha a loru – csacsogás, badar beszéd, miért nevezik ma is Lorinak az Amerikából származó papagájt? Nem valószínűbb-e, hogy a beszélni tudó seregély és szajkó neve volt, ősidők óta, a lori?

KK: A héber likuk = nyaldosás, halaná = panaszkodás, lisá = dagasztás, líriut = líra, l'rá = véghangsúly, l'mammel = mormol. Ezek hanghatásai valóban vízcsobogásra emlékeztetnek.

84. MA: „Gondoljunk a lány, fiatal nő és a fonál, zsinag közötti érdekes hitregei kapcsolatra, amellyel a finn *nuore* szó ismertetett meg. A finnben a *lanka* – fonál, *liina* – len. Viszont a magyar a *len* szónak megfelel a *lány*, *leány*, erdélyiesen *liány*. A latinban a *lana* – gyapjú, *lino* – len, fonál, *liana* – kúszó inda. A német *Leine* – fonál. Nem kell-e belátnunk, hogy – bár egészen más szócsoporthoz tartoznak – itt is megvan a lány, fiatal nő – fonál összefüggés? Lehet-e ezek után a finn *liina* (len) és *lanka* (fonál) szavakat árja eredetűnek tartanunk?

KK: A héber lán = fekszik (lanka), lán = alvó (még lány), lun = hál (kinyúl: len, lián).

A fenti összefüggések a héber gyökök alapján távoliak, abból nem értékelhetők.

85. MA: „Véletlen-e az, hogy a *lány* szavunkkal az enyheséget, szelídséget, lágyságot kifejező *lankad*, *lanyha*, *langyos*, és a finn *lienti* – enyhül, szelidül, lágyul szavak egyeznek? Véletlen-e, hogy e magyar és finn szavakkal az olasz-latin *lente* – lassú, *lene*, *lamguido* – enyhe, *lankad*, szláv *lieno*, *leno* – lusta szavak egyeznek?

KK: A héber lán = alvó (még lány), halaná = panasz, anog = gyengéd, élvezet, enek = ajándék, leot = kimerültség (lankad), limlem = dűnnyög, le- = le, rá.

Emlékeztetek (a 79. cikkelyből) arra, hogy az afro-sémi *l*- előrag számtalan európai nyelvben végleg felragadhatott a szavak elejére – de a héber szavaknál ez ritkábban következett be.

86. MA: „Véletlen-e, hogy a magyar *lop* ige az olasz *leppare* – lopni-val, a *rabolni* az olasz *rubare*, német *rauben*-nel egyezik? Nem érdekes, hogy a *lop* a *rabol*-nak r-hangos kiejtése?

A *rabol* igeének hangzásilag megfelel a német *Rabe* – holló. A *rabol*, s a latin *rapire* (*rabolni*) töve megfordítva adja a finn *vurasta* – lop, latin *furare*, orosz *vorovat* – lopni igéket. Ezeknek meg a varjú, s a finn *varikse* – varjú felel meg.

Tudjuk, hogy a varjú, és a holló-féle madarak szokása a fényes dolgok lopkodása. A tűzlelopási hitregék még az amerikai indiánoknál is összefüggésben vannak a holló és varjúfélékkel – az égbe repülő és onnan tüzet lehozó istenséget ilyen madár jelképezi.

Nem érdekes, hogy a holló szóval a német *hohlen* (hólen) – hozni ige egyezik?

Az afrikai oromo ragozó nyelvben *labobu* – lopni, *barau* – tolvaj, *barau* – rabolni, *barszisu* – repülni. A szumir *bar* – tűz, a *parázs*, *pörkök*, *pernye*, *forró*, az olasz *bragia* (parázs), a német *Brand* (égés), s a görögöknél *Prometheusz* és *Foroneusz* – tűzistenek?

Az olasz *volare*, francia *voler* – lopni: nem a *lop* megfordított alakja-e? S ezen olasz és francia szavaknak röpi értelmük is van. A *röpi* ige a *rauben*, *rubare* rabolni-val nem azonos? Az olasz *portare*, német *bringen* – hozni a holló-hohlen összefüggést juttatják eszünkbe.

KK: *Ismét a 82. cikkelyre kell visszautalnom: Az etimológiák megállapításánál nem lehet automatikusan feltételezni, hogy a hangváltozások: P/F, B/V, az igeképzők cseréjére: J/L/R, de főleg a P/F-B/V kereszt-hangcserék hasonló értelmű szavakat eredményeznek. Habár ez gyakran előfordul, egy nyelven belül semmi nem garantálja.* Több nyelvből összekeresgélve is (ahogy Adorján teszi) – mivel a fenti 4 valóban rokonhang – csak esély van rá.

P/F-B/V kereszt-cseréknél pl. arról volna szó, hogy az LP-RP, LF-RF, LB-RB, LV-RV, továbbá a PL-PR, FL-FR, BL-BR, VL-VR gyökvázak mind „azonos”, vagy akár csak hasonló jelentésű szavakat képezzenek. Nincs olyan nyelvészeti törvény, amely ezt biztosítaná.

A héber *lup* = hurok, *lopet* = rákapcsol (*lop*), *love* = kölcsön vesz,
balá = lenyelte, *bore* = kiválaszt, megeszi (elnyel), *boer* = ég, sürgős
poel = megteszi, *poer* = száját kitát (elnyel)
ribá = sokasít, *raavtán* = mohó (*rabló*), *rife* = laza, *rifruf* = röpködés

87. MA: „A magyar *borz*, *borzas*, *borzad* és *borosta*, *berzenkedik*, *barka*, *barkó* szavaknak megfelel a török *borsuk* – borzas, finn *pörrö* – borzas és *parlaa* – szakáll.

Honnan származik akkor a német *Bart* – szakáll, *Borste* – kemény szőr és a *Bürste* – kefe?

S a magyar *szőr*, *sörény*, *sörte* nem felel-e meg a német *Schrat* – sörte szónak?

KK: A héber *bor* = verem, *mav’is* = büzlő (a *ma-* csak előrag) (*borz*, *borzad*), *bérás* = kefél (*borosta*), *barak* = fénylő (*barka*), *perár* = bomlasztott (*borzas*), *sze’ár* = szőr, *surá* = sorozat.

88. MA: „Miután történelmi tény, hogy a *sí* (ski) a finn-ugor népektől került a germánokhoz összehasonlíthatjuk-e a *sí* szót a *sima*, *siklik*, *síkos* szavakkal?

Hogy a feltevés megokolt, azt a finn *syöksy* – rohan, a magyar *siet*, finn *suju* – gyorsan halad, folyik – s ezek fordított alakjai: az *iszamos* – síkos, és az *iszkol* is bizonyítják.

Kimutatható, hogy ősnyelvünkben egy *sí*, *sú*, *csú* (*siet*, *suvad*, *csúszik*) szótőnek volt folyó, sikló értelme, ami a Sió, Sajó nevekből is látszik. Ugyanez van a japán *sio* – áramlat szóban is. Az olaszban *scia* (olv. *sia*) a neve annak a sávnak, mely az elhaladott hajó után látszik. Euráziában nagyon sok folyó neve kezdődik *is* vagy *isz* szótaggal: *Iser*, *Is*, *Isma*, *Iszker*, *Iszli*, *Ismenosz*, *Isonzo*, *Isel*, *Yssel*, *Izim*, *Ister*, *Isar*, *Ischl*, *Isel*, *Isembach*, *Isena*, *Iza*.

Említettem, hogy a finn *nuora* – fonál. Világos, hogy a német *Schnur* – zsinór a *si* és *nur*, *si-nuor* szóösszetételből van. Nem kétséges tehát, hogy a *sinór* – zsinór nem a leszármazottja, hanem az őse a német *Schnur*-nak. A magyar *sujtás* – zsinór is úgy függ össze a finn *suju* –

folyik, siet szóval, mint a Sió, Sajó nevekkal. A zsinórhoz hasonló növényi indát folyondárnak hívjuk – az iszalag is kúszónövény.

Tudjuk, hogy a folyónevek ezredéveken át is változatlanok. Mindebből kitűnik, hogy az ugor, magyar és török nyelvek őse valamikor egy egész Európában elterjedett nyelv volt.

Mindezekkel a német *Schien* (fény, látszat) és *Schiene* (sín) is összevetendők, s a *sing* (zsinórmérték) és *zsineg* is. Miután pedig az árja nyelvekben az *is* vagy *si* haladást, folyást, hosszúságot jelent, de a szavak elején általában már *s/sz* hanggá kopott – hozzávehetők a *spago*, *Spagat* (*madzag*), *spárga*, *Strick* (*kötél*), *streifen* (csík, szalag) és még sok más szó.

KK: A héber *his* = gyorsan (a lágy *h* csak előrag: Sió, Sajó), *samá* = pusztaság, *sáia* = síma *mesík* = vízreocsát (a *me-* elrag: sík, siklik)

sat = úszik (siet), *iszá* = készlet (v-iszkol, iszkiri), *szá* = vidd!, *iszony* (visz-oni) = puffedt (amit a víz visz), *tustás* = elkent (csúszó)

Az *is/sz* típusú folyónevek héber rokonszavai: *es* = tűz, *asém* = vétkes, *oser* = bőség, *eszek* = kapcsol (üzlet), *asón* = füstszínű, *esel* = megszálló, *asut* = acélos, *óz* = erély, *izmel* = véső.

Az *s'-*, *se-* (előrag) értelme = „olyan mint”. *Nér* = mécses, *gyertya*, *fény* (*Schnur*: „mint-mécses”), *saját* = úszó (siet: sujtás), *siná* = rovátkolt, *suná* = fogazott (*Schiene*: SÍN). *Sipur* = megjavítás (*spárga*), *soter* = rendet tart (*Strick*: kötél, *zsineg*).

89. MA: „A magyar varázslat szót némelyek az szláv *vrag* = ördög névből származtatják. Helyes! De mikép magyarázható, hogy a belső-afrikai oromo nyelvben is *varanto* a varázslat? (Alább megnevezzük majd azt szótárt is, amelyből az itt idézett szavakat ellenőrizni lehet.)

A magyarázat: Egyik törzsünk a tűzistent (aki egyúttal a varázslat istene is volt) *Varik* / *Varag* / *Farik* neveken nevezte. A görög *Prometheosz* és *Foroneusz* istennév a *is* tűzzel függ össze, ugyanúgy, mint a finn *perkele* – ördög szó. A tüzet, forróságot, égést számtalan *pr*, *br*, *vr*, *fr* szóalak jelenti, pl. forró, perkel, perzsel, pörköl, vörös, vér, bor, parázs, olasz *baragia* – parázs, szumir *bar* – tűz, német *Brand* – égés, görög *pürosz* – tűz. Kiemeljük a magyar pír, görög pürosz, magyar perkel, finn perkele s különösen a parázs-varázs szavaink egyező voltát.

Az ősnépek egyik tűzgyújtó szerszáma az volt, hogy lapos puhafadarabot sebesen pörgetett, keményfa bottal fúrva, a tüzet az erős súrlódás hozta létre. E tűzsszerszám fadarabja a nőnem, botja pedig a hímnem jelképe lett. Ezzel függenek össze a *furkó* – bot, *fúrni*, *pörgetni*, *forgatni* szavaink, továbbá a latin *virga* – bot, *verto* – forgat, a német *hohren* – fúrni és számtalan más szó.

Hogy mindez azután az avar barkó és varkun neveket viselt őstörzsünk tűzkultusza milyen beláthatatlan hitregei és művelődéstörténeti távlattal bír, azt itt nem fejtegetjük. Ezek után az olvasó már sejteni fogja, hogy a tűztisztelő perzsák persa, vagy farszi neve honnan származik.

KK: A héber nyelvben nincs varázsló / ördög értelmű XRZ, vagy WRZ, WRG, WRN vázú szó, tehát a magyar-szláv-oromo szavaknak nincsenek rokonszavaik.

TŰZ: A héber *vrid* = vérér (vér), *boer* = ég (vörös, bor, bors és bros: vörös törzsű ciprus) *porer* = szétmorzsol (forral), *peresz* = terjeszkedik, *piszpesz* = megperzsel, *pirzel* = patkol *bóreg* = a csavar (forog), *pereg* = mák (pereg), *hofer* = fúr (a *ho-* csak előrag – és *furkó*).

90. MA: „A *pötty*, *petty* főneveknek megfelel a *potyog*, *pötyög*, amelynek *csöpög* értelme is van, s a csöpp szó a pöttynek megfordított alakja. (*Nem pontosan – Krizsa*) Mindezekkel azonosul a finn *tippo* – csöpp és *täple*. Honnan származik a német *Tupfen* – pötty szó?

KK: A héber *cuf* = méz, *cupaf* = sűrített (csöpp)

tofef = tipeg, *dobol* (finn *tippo*, német *Tupfen*)

paut = apró (pötty, pottyán), *ptitim* = tarhonya (pöttöm).

91. MA: „A világosság ellentéte *sötét*, amivel kétségtelenül összefügg a *sátor* szó. De honnan származik akkor a német *Schatten* – árnyék? Az egyiptomi mythológiában a sötétség istene *Szet*. Honnan származik a *Sátán* neve? A törökben, sőt, még az oromóban is Sejtán, Sajtán. Mindezek hasonlósága a *setten*-kedik és a német *Schatten* szóval csak véletlen volna?

KK: A héber *sat* = alapzat (sátor), *so* = csatangol, barangol, beszivárog (settenkedik), *saténi* = sötétes (árnyék, sötét), *szote* = rossz útra tér, *szatán* = sátán.

92. MA: „A *szag* megfordítva a *gőz* szavunkat adja, s mindkettő légnemű. Véletlen, hogy a német *Geist* – szellem, lélek és a nemzetközi *gáz* egyeznek? A *Gischt*, *Gäscht* szavaknak, amelyekből a *gáz*-t származtatják, a mai német csak hab értelmet tulajdonít, de az eredetileg légneműt jelentő *Geischt*, *Gischt* *Gäscht* (hab, tajték) szavak hangcserés párhuzama a *füst* szó!

KK: A héber *gáz* = gáz, elröppen (gőz), *pusát* = elterjedt (füst).

93. MA: „...tudjuk, hogy a görög hitrege *Argosz* nevű pásztorának ezer szeme volt és hogy „árgus szemekkel” őrizte a reá bízott Ió tehenet. A tudósok egyetértenek abban, hogy Argus a csillagos ég megszemélyesítése, s hogy a testét borító szemek a csillagokat jelképezik. Vajjon mi lehet Argus név jelentése?

Az afrikai oromo nyelvben *urgi* – csillag, *argu* – örködni, de lám, a finnben is *urkki* – fürkészní, kutatni. A magyar *örködik*, őriz, vajjon nem tartozik ide?

Az *ürge* kicsiny halmokat hány fel, azok tetején áll őrt ugyanúgy mint őseink az alföldi őrhalmokon. Szemei olyan helyzetben vannak, hogy egyaránt láthat előre, oldalt és hátra is. A régiek az ürgét szimor-nak nevezték (ör-szemnek)? Ósnyelvünkben kellett hogy legyen egy ür, ör, ürg, arg vagy urg szó – szem értelemben.

A görögben pedig *argesz* fénylő, csillogó. A Csillagszemű Juhászról, a jászok úgy tudják, hogy szemei csillagok voltak, s ő őrizte a király aranyszőrű bányáját, amelyet mégis elloptak. Párhuzamot találhatunk az Argus mondával...

KK: a gyökny. alapján a mondák kapcsolata nem igazolt			héber
magyar	ör, őriz		er = éber, or = bőr, irha
	ürge		oreg = ágyásokat készít
oromo	argu	örködni	arigá = vágódás
	urgi	csillag	irgen = megrendez, -szervez
finn	urkki = tudakol, kutat	urku=orgona	arg'ván=bíbor (orgona virág)
görög	Argosz		Arág = epekedett

94. MA: „Véletlen-e, hogy a *bak* és *bika* szavak a német *Bock* és olasz *becco*, s a szláv *bik* – *bika* szavakkal egyeznek? Németektől, olaszoktól, szlávoktól tanultuk ezeket? Nem képtelenség, hogy nomád, állattenyésztő népnek saját szavai ne lettek volna? Hol itt a logika? Mag, makk, mák szavaink termékenyítő értelműek. S a *mak* szó megfordítva *kam* – hím, kan. (Nem tartom helyesnek sem a szabad gyökfordítást, ami csak lehetőség, de semmi nem biztosítja, hogy mindig fennáll – sem pedig az N/M hangok egyenértékűnek tartását – Krizsa.)

KK: A héber *biká* = kitört, széttépte, *baká* = kettéhasította, *bakár* = szarvasmarha *mekí* = kihány (a mákfélék mérgezőek), *maká* = ütés (makk), *mag* = elolvad, varázsló (mag) *kám* = felállt, felkelt, fellázadt, *kone* = vevő, *kaná* = birtokolta (kan).

95. MA: „Miután az olvasó ősnyelvünk szófordítási törvényét részben már megismerte, ennek létezésében már kételkedni nem fog. (*Nincs ilyen törvény, ez csak lehetőség, ami viszont minden nyelvben megvan – Krizsa.*) A *tor*, vagy *dur* (*dorong*) – nagy bot szavak fordított alakja a *rúd*. Honnan származik a német *Rute* – vessző, bot?

KK: A héber *tor* = sor, sorozat, raj, korszak, *dor* = nemzedék, emberöltő, *dur* = körfonat *dorech* = széttapos (*dorong*), *réta* = megrettenés, *retet* = reszketés, *boet* = belerüg (bot?).

96. MA: „A német *Füllen*, *Fohlen* jelentése csikó. Vajjon a német *füllen* telíteni szavakkal nincsenek-e ezzel összefüggésben azzal, hogy a nőstény terhessége: tele-ség?

A szláv *tele* – borjú nem a magyar *tele* szóból származhat?

KK: Az első kérdésre nem tudok válaszolni, a másodikra igen. Valószínűleg így van, de nemcsak a magyarból: A héber *tel* = domb, halom (*tele van*), *tale* = kisbárány.

97. MA: „A magyar *rothad* és *torhad* (Ballagi) egymásnak megfordított alakjai, de a *torhad* inkább növényi részek rothadására vonatkozik. Így a *korhad* hangcserés párhuzamát képezi. Tehát a *turfa* – tőzeg, vagyis *korhad*t faanyag is a *torhad* igékből származik.

Honnan származik a német *Torf*, olasz *torba*, *torfa* – tőzeg, turfa? Az oromo nyelvben *tori*, *tortora* – rothadás, amivel a finn *turmeltu* – megromlás is biztosan összefügg.

KK: A héber *tori* = soros (ez a sora), *taruf* = szétmarcangolt (*turfa*)

kruhá = bél (*korhad*), *ratúv* = átnedvesedett, *rakúv* = rothadt, *reah* = szag (*rohad*, *rothad*)

98. MA: „Kételkedhetünk-e abban, hogy a *kos*, *kecske* és a török *kecsi*, *kecski* azonosak? Honnan származik a német *Geis* (nőstény kecske), a szláv *koza* – kecske? A *Geis* megfordítva *Ziege* – kecske.

KK: *Csak a kiejtés számít, nem az írás, tehát a GZ nem megfordítása a CG-nek!*

A héber *kos* = rúd (fellok), *kosi* = nehézség, konokság (*kos*), *kace* = a hegye (*szarv*). Héber CG gyök nincs. A *Ziege* a magyar *cígöl* szóra emlékeztet: maga után húzza (a gidákat).

99. MA: „A szakítani és szegni igénk hasonlóságát megfejtí azon tény, hogy az ősember kovaköböl való késeinek éle általában fűrészkes volt – efelől számtalan lelet tesz tanúságot. Egy ilyen késsel vágni úgy is lehetett, ha nem is volt éles, hanem fűrészkesen csorba. A fűrész pedig valóban vágó, de egyúttal szakító, szaggató szerzám is. Honnan származnak a német, olasz *seca*, *sega*, *Seege*, *Saag*, *seco* szavak, amelyek értelme fűrész és vágni?

KK: A héber *szugá* = sövény (*beszeg*), *szigel* = alkalmassá tette, SZAKIN = kés (*szakít*), *szikef* = kínoz (*szaggat*).

100. MA: „Nyelvészetünk elméletei alapján miképen magyarázhatjuk az afrikai oromo nyelv és a magyar és finn nyelvek közötti egyezéseket? Bemutatunk itt egy rövid szójegyzéket, amelyet F.Viterbo „Grammatika e dizionario della lingua oromonica” című olasz-oromo szótárából vettem át.

oromo	magyar	héber
abba	apa (Abaújfalu)	aba
ANI	én	ANI
arredu	futni (ered, árad)	ará = átömlesztette
baessza	szép	baszim = illatos

bajacsu, baje	szaporítani, bőség (buja)	bija = közösülés
balake	távoli villámlás	balák = kitör, barak = villám
belbelu	láng	pilbul = pislog, laba = láng
billicse	szentjánosbogár: villó-tesz	pilbul = pislog
balla	szélesség, bőség	bolel = beolvaszt
bilcso	fölve	bilá = elpusztította
bilacsa, billacsa	pille (billegő)	pileg=kettéosztotta, ileg = billegett
barcse	golyó (régen berce?)	?
berberi, borkono, bürszan	borsó (világos, burokban)	barbur = hattyú, erszán = felfuttat
batu	batyu	bat = lánya, hozzátartozó rész
bederu	veder (bödön, csónak?)	bodel = elkülönít, badon = sátorház
biszan	víz (bevisz-án)	szí! = vidd! szoem = zajos
boke	légy, szúnyog, bögöly	bokéa = betör, áttör
bukacsu	leesni (bukni)	bik'á = völgy, bochia = szomorúfűz
busza	bósz (régen busa?)	bosz = tapos, busa = szégyen
csalalaku, csalinka	csillogás, ragyogás	calul = kristálytisztá
csidda	lakoma, Erdélyben csete	cáid = vadászat, cidá = elejtés(vad)
dibbe	dob	dobéa = bőség
futaszu	futamodni, siklani	t-fucá = elterjedés (futaszat)
fou	fonni, fonál, végzet, sors	<i>pone = fordul puh = fúj</i>
fakki	fésű (fordítva kefe?)	piká=pecek, pikel=lehamoz (pikkely)
gerdzsia	karperec, karika (gördia)	kirker = körbetáncol
goru	keringeni, forogni (göri)	agóra = garas, krajcár
godonfa	kötés, csomó	gadur = bekerített, geder = kerítés
gumo	gömb, gumó	gomer = befejez
guma	gyümölcs	gumá = kis gödör
guorade, guradie	kard	garzen = fejsze, gardom = vérpad
godda	had, hadsereg	goded = sereglik, gdud = csapat
gifara	színes, tarka szövet (cifra)	civoni = színes, cfirá = koszorú
harka	kar, kéz, fa ága	hurkán = lehajlított, aroch = hosszú
hoha, hohuma	hőség	hom = hőség, hehém = melegítette
huris	gyors	gorás = elkergetett
irio	árok, sánc, erődítmény	ir = város
korrodu	keres	kérád = lekapar, kore = olvas
kolfi, kulfi	kulcs, gomb	kalu = bezárt, kaftor = gomb
kobi	kupolácska, sapka, süveg, domb	kipá = kupola, sapka
koba, kabe	kis kupa, kivájt tök	keb = űrmérték
kota	kátyú, gödör (köt)	kat = megfog

kau	kelni	kál = könnyed, kam = felkel
karkara	környék, határ	karka = föld, kirker = körbejár
kessza	köze, közöttte, közép	?
giari (gyári)	gyárt	jaári = erdei
ketau	kutatni	kitá = részekre bontotta
muka	gyümölcs, nemzetség (mag)	maká = ütés, maagál = kör
micsu	mosni	mose = kihúz, matíz = fröcsköl
makarra	makacs	m'ukás = makacs, akará = meddő
radzsi	mese, történet (rege)	ragál = pletyka
rukula	ütés, rúgás	r'kijá = dobogás, regel = láb
szardamu	szorgalmas, sürgős	szérág = fon, sorec = hemzseg
varanto	varázslat (várandó!)	?

Krizsa Katalin, 2013. 06. 23

Megjegyzés:

Krizsa Katalin nem ismeri sem az olasz, sem az oromo nyelvet, így a szójegyzékben esetleg előforduló hibák miatt semmilyen felelősség nem terheli.

Tóth Imre, 2013. 06. 24